

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MIHALA BOBEKA [MICHAL BOBEK]
SECINĀJUMI,
sniegti 2020. gada 26. novembrī¹

Lieta C-307/19

Obala i lučice d.o.o.
pret
NLB Leasing d.o.o.

(*Visoki trgovački sud Republike Hrvatske* (Horvātijas Republikas Augstā komerclietu tiesa) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu)

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Regula (EK) Nr. 1393/2007 – Jēdziens “civillietā un komerclietā” – “Tiesas” vai “ārpustiesas” dokumentu izsniegšana – Nenorādītas “pārsūtītājas struktūras” – Notārs, kas izdod izpildrakstu, pamatojoties uz “publisku aktu” – “Īpaša” vai “izņēmuma” jurisdikcija lietās par transportlīdzekļa novietošanu stāvvietā uz koplietošanas ceļa)

I. Ievads

1. Pieteikuma iesniedzēja ir privāta struktūra, kura ir pilnvarota pārvaldīt publiskās stāvvietas Zadarā (Horvātija). Tā pārbaudīja atbildētājam piederošu automašīnu, kas bija novietota vienā no stāvvietām uz koplietošanas ceļa. Čeks par samaksātu stāvvietas maksu minētajai automašīnai nebija redzams. Pieteikuma iesniedzēja izrakstīja autostāvvietas dienas soda talonu, kas netika samaksāts. Pieteikuma iesniedzēja vēlējās piedzīt soda talona samaksu ar Horvātijas notāra izdotu izpildrakstu, kas tika iesniegts atbildētājam Slovēnijā.

2. Izskatāmā lieta ir kārtējā epizode visnotaļ bagātīgajā procesuālajā sākumā par nesamaksātiem stāvvietas taloniem un notāriem². Problēmas būtība, šķiet, ir tāda kā dubulta privatizācija, ko veicis Horvātijas likumdevējs – gan pārvaldības, gan izpildes līmenī. Parasti [šāds] administratīvas dabas jautājums citās dalībvalstīs tiek nodots privātām struktūrām. Turklāt šādas prasības tālāka piespiedu izpilde nav vispār paredzēta tiesās, bet drīzāk – vismaz pirmajā instancē – tas ir ar notāru starpniecību risināms jautājums.

3. Tas visā struktūrā ne tikai rada zināmu *diskomfortu*, bet arī raisa taksonomiskas pretrunas attiecībā uz Savienības privāttiesību instrumentiem un to iekšienē. Šādos apstākļos *Visoki trgovački sud Republike Hrvatske* (Horvātijas Republikas Augstā komerclietu tiesa, Horvātija) – pēc tam, kad divas zemākas instances tiesas atteicās no jurisdikcijas, – ir jāizskata jurisdikcijas kolīzija attiecībā uz šādu apstrīdētu notāra izdotu izpildrakstu.

¹ Oriģinālvaloda – angļu.

² Attiecībā uz iepriekš nesamaksātiem stāvvietas taloniem un notāriem Horvātijā skat., tostarp, spriedumus, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193); 2017. gada 9. marts, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), un 2020. gada 7. maijs, *PARKING* un *Interplastics* (C-267/19 un C-323/19, EU:C:2020:351). Skat. arī rīkojumu, 2019. gada 11. aprīlis, *Hrvatska radiotelevizija* (C-657/18, nav publicēts, EU:C:2019:304), un 2019. gada 6. novembris, *EOS Matrix* (C-234/19, nav publicēts, EU:C:2019:986).

4. Iesniedzējtiesa tostarp lūdz norādījumus: i) par pārbaudi, ar kuru noteikt, vai strīds ir “civillietu un komercietu” Regulas (EK) Nr. 1393/2007³ (turpmāk tekstā – “Dokumentu izsniegšanas regula”) un Regulas (ES) Nr. 1215/2012⁴ (turpmāk tekstā – “Briseles pārstrādātā regula”) izpratnē; ii) par to, vai saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulu Horvātijas notāri var pārsūtīt izpildrakstus personām, kas dzīvo citā dalībvalstī; un iii) kāds varētu būt pamats, lai attiecībā uz šādiem strīdiem tiktu atzīta jurisdikcija atbilstoši Briseles pārstrādātās regulas noteikumiem.

II. Tiesiskais regulējums

A. Savienības tiesības

1. Briseles pārstrādātā regula

5. Atbilstoši Briseles pārstrādātās regulas 1. panta 1. punktam:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komercietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas un administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).”

6. Šīs regulas 4. pantā ir ietverts “mītnes valsts” noteikums, kurā noteikts, ka personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības var iesūdzēt šīs dalībvalsts tiesā. Tomēr minētās regulas 5. pantā ir noteikts, ka, atkāpjoties no šī panta, šādu personu var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā, bet “vienīgi saskaņā ar [šīs] nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem”.

7. Briseles pārstrādātās regulas 7. pantā, kas ir ietverts iedaļā “Īpašā jurisdikcija”, ir noteikts šādi:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

- 1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, attiecīgās saistības izpildes vietas tiesā;
b) šā noteikuma mērķiem un, ja vien nepastāv citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:
 - preču iegādes gadījumā – vieta dalībvalstī, kurā saskaņā ar līgumu preces piegādāja vai tās būtu bijis jāpiegādā,
 - pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz,
 - c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu;
 - 2) lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu – tās vietas tiesā, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu;
8. Briseles pārstrādātās regulas 24. panta 1. punktā ir noteikta izņēmuma jurisdikcija “lietā, kuras priekšmets ir lietu tiesības saistībā ar nekustamo īpašumu vai nekustamā īpašuma noma/īre – tās dalībvalsts tiesām, kurā atrodas īpašums.”

3 2007. gada 13. novembra Eiropas Parlamenta un Padomes Regula par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000 (OV 2007, L 324, 79. lpp.).

4 2012. gada 12. decembra Eiropas Parlamenta un Padomes Regula par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

2. Dokumentu izsniegšanas regula

9. Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punktā ir noteikta tās darbības joma un tā ir formulēta šādi:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komercietās, ja tiesas vai ārpustiesas dokuments ir jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru izsniegšanai šajā valstī. To nepiemēro jo īpaši ieņēmumu, muitas un administratīvos jautājumos vai jautājumos saistībā ar valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (“*acta iure imperii*”).”

10. Saskaņā ar šīs regulas 2. pantu “Pārsūtītājas struktūras un saņēmējas struktūras”:

“1. Katra dalībvalsts izraugās valsts amatpersonas, iestādes vai citas personas, turpmāk “pārsūtītājas struktūras”, kuru kompetencē ir pārsūtīt tiesas vai ārpustiesas dokumentus izsniegšanai citā dalībvalstī.

[..]

4. Katra dalībvalsts sniedz Komisijai šādu informāciju:

- a) šā panta 2. un 3. punktā minēto saņēmēju struktūru nosaukumus un adreses;
- b) ģeogrāfiskos apgabalus, kas atrodas tās jurisdikcijā;
- c) tai pieejamos dokumentu saņemšanas līdzekļus; un
- d) valodas, ko var izmantot, aizpildot I pielikumā paredzēto veidlapu.

Dalībvalstis paziņo Komisijai par visām turpmākajām izmaiņām minētajā informācijā.”

11. Dokumentu izsniegšanas regulas 4. panta 1. punktā ir noteikts, ka “struktūras, kas izraudzītas saskaņā ar 2. pantu, tiesas dokumentus pārsūta savā starpā tieši un pēc iespējas ātrāk.”

12. Atbilstoši Dokumentu izsniegšanas regulas 14. pantam “tiesas dokumentu” izsniegšanu var veikt, izmantojot dalībvalstu pasta pakalpojumus. “Ārpustiesas dokumentu” izsniegšanu reglamentē Dokumentu izsniegšanas regulas 16. pants, kurā noteikts, ka šādus dokumentus “saskaņā ar šo regulu var pārsūtīt izsniegšanai citā dalībvalstī”.

B. Horvātijas tiesības

1. Lēmums par organizēšanu Zadarā

13. *Odluka o organizaciji i načinu naplate parkiranja u Gradu Zadru* (Lēmumā par stāvvietu lietošanas maksas organizēšanu un iekasēšanu Zadaras pilsētā (turpmāk tekstā – “Lēmums par organizēšanu”; *Glasnik Grada Zadra* Nr. 4/2011) ir noteiktas stāvvietu zonas, laiks, kad tiek iekasēta maksa par novietošanu stāvvietā uz ielas, un stāvvietas stundas likme. Minētā lēmuma 2. pantā publiskās stāvvietas ir definētas kā “publiskas vietas transportlīdzekļu apturēšanai un novietošanai”. 4. pantā noteikts, ka publiskās stāvvietas tiek attiecīgi marķētas atbilstoši Likumam par ceļu satiksmes drošību.

14. Atbilstoši Lēmuma par organizēšanu 5. pantam publisko stāvvietu marķēšanu veic stāvvietas organizētājs, kuru pārrauga pašvaldības kompetentais departaments. Minētā lēmuma 6. pantā ir ietverti “vispārējie līgumtiesiskie noteikumi par stāvvietu izmantošanu”, kuros ir noteiktas dienas un laikposmi, kuros ir jāmaksā maksa par stāvvietu. Visbeidzot, Lēmuma par organizēšanu 7. pantā ir noteikts, ka, apstājoties vai novietojot transportlīdzekli publiskajā stāvvietā, transportlīdzekļa vadītājs vai īpašnieks pieņem vispārējos stāvvietas noteikumus un starp viņu un stāvvietas organizētāju tiek noslēgts līgums.

2. Lēmums par pilnvarošanu Zadarā

15. Stāvvietu, koplietošanas apjumo stāvlaukumu un autoceļu terminālu pārvaldību un uzturēšanu Zadaras pilsētā reglamentē *Odluka o komunalnim djelatnostima Grada Zadra* (Lēmums par pašvaldības darbību Zadaras pilsētā; *Glasnik Grada Zadra* Nr. 16/2009). Tā 3. panta 15. punkta a) apakšpunktā pieteikuma iesniedzēja ir pilnvarota uzturēt un pārvaldīt stāvvietas, koplietošanas apjuntos stāvlaukumus un autoceļu terminālus.

III. Fakti, tiesvedības valsts tiesās un prejudiciālie jautājumi

16. *NLB Leasing d.o.o.* Ļubļana (turpmāk tekstā – “atbildētāja”) ir sabiedrība, kas nodrošina finansējumu transportlīdzekļu, iekārtu un nekustamo īpašumu izmantošanai Slovēnijā.

17. 2012. gada 30. jūnijā Zadarā (Horvātijā) uz koplietošanas ceļa tika novietota no atbildētājas izīrēta automašīna. Šī iela ir stāvvietu zona ar īpaši tam paredzētām stāvvietām. Pirms transportlīdzekļa novietošanas ir jāiegādājas stāvvietas talons.

18. Tajā pašā dienā *Obala i lučice d.o.o.* (turpmāk tekstā – “pieteikuma iesniedzēja”), sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kuru ir nodibinājusi Zadaras pilsēta, lai pārvaldītu un uzturētu koplietošanas stāvvietas motorizētu transportlīdzekļu novietošanai, veica talona pārbaudi automašīnai, kuru bija iznomājusi atbildētāja. Automašīnai nebija redzams stāvvietas talons. Pieteikuma iesniedzēja attiecīgi izrakstīja autostāvvietas dienas soda talonu (84 HRK, kas ir apmēram 13 EUR). Soda talons netika samaksāts.

19. Horvātijas Republika pievienojās Eiropas Savienībai 2013. gada 1. jūlijā.

20. 2017. gada 20. februārī pieteikuma iesniedzēja sāka nenokārtotā stāvvietas maksājuma parāda piedziņas procedūru ar notāra Pulā (Horvātijā) starpniecību, pamatojoties uz pieteikumu par izpildi, kura pamatā ir “publiskais akts”. Šis dokuments bija izraksts no prasītājas grāmatvedības uzskaites dokumentiem, kuros ir iegrāmatotas parādnieka parādsaistības.

21. 2017. gada 8. martā, pamatojoties uz minēto “publisko aktu”, notārs izdeva izpildrakstu par 1825,25 HRK piedziņu (aptuveni 282 EUR). Gala summā ietilpa 84 HRK, kas bija pamatsumma par nesamaksāto soda talonu, 1235 HRK par tiesvedības izmaksām, kas jau bija radušās, un 506,25 HRK par “paredzamajām tiesvedības izmaksām”. Šo izpildrakstu nosūtīja atbildētājai ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu.

22. Atbildētāja apstrīdēja šo izpildrakstu *Trgovački sud u Pazinu* (Pazinas komerclietu tiesa, Horvātijā). Minētā tiesa atzina, ka tai nav jurisdikcijas, un nodeva lietu izskatīšanai *Trgovački sud u Zadru* (Zadaras komerclietu tiesa, Horvātijā). Arī šī tiesa atzina, ka tai nav jurisdikcijas, un nodeva lietu izskatīšanai *Visoko trgovački sud Republike Hrvatske* (Horvātijas Republikas Augstā komerclietu tiesa).

23. Lai arī iesniedzējtiesa norāda, ka piedzenamā summa ir neliela, tā atzīst, ka valsts tiesās nonāk ievērojams skaits šādu lietu. Šādos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos *Visoki trgovački sud* (Horvātijas Republikas Augstā komerclietu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus jautājumus prejudiciāla nolēmuma sniegšanai:

- “1) Vai notāri ir pilnvaroti veikt dokumentu izsniegšanu saskaņā ar Regulu [Nr. 1393/2007], paziņojot savus lēmumus lietās, kurās nav piemērojama Regula Nr. 1215/2012, ņemot vērā to, ka Horvātijā notāri, tiem darbojoties to kompetenču robežās, kas piespiedu izpildes procedūrās, pamatojoties uz “publisku aktu”, tiem ir noteiktas valsts tiesības, neietilpst jēdzienā “tiesa” Regulas Nr. 1215/2012 izpratnē? Citiem vārdiem, tā kā notāri nav iekļauti jēdzienā “tiesa” Regulas Nr. 1215/2012 izpratnē, vai tie, darbojoties to kompetenču robežās, kas piespiedu izpildes procedūrās, pamatojoties uz “publisku aktu”, tiem ir noteiktas valsts tiesības, var piemērot Regulas [Nr. 1393/2007] noteikumus par dokumentu izsniegšanu?
- 2) Vai var uzskatīt, ka [lieta par] transportlīdzekļa novietošanu stāvvietā uz ielas un uz koplietošanas ceļa, ja tiesības iekasēt maksu ir noteiktas *Zakon o sigurnosti prometa na cestama* (Likums par ceļu satiksmes drošību) un noteikumos par pašvaldību kā valsts pārvaldes iestāžu darbību, ir civillietā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas [Nr. 1215/2012], kas reglamentē tiesu jurisdikciju, kā arī spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, izpratnē, īpaši, ņemot vērā, ka brīdī, kad tiek konstatēts, ka transportlīdzeklim nav stāvvietas talona vai kuram ir nederīgs stāvvietas talons, uz šo transportlīdzekli nekavējoties tiek attiecināts pienākums veikt dienas maksu tā, it kā tas stāvvietā būtu bijis novietots visu dienu, neatkarīgi no precīza stāvvietas izmantošanas ilguma, tādējādi šādas dienas maksas iekasēšanai ir sankcijas raksturs, precizējot, ka dažās dalībvalstīs šāda novietošana stāvvietā tiek uzskatīta par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu?
- 3) Vai iepriekš minētajās tiesvedībās saistībā ar transportlīdzekļa apstāšanos uz ielas un uz koplietošanas ceļa, ja tiesības iekasēt maksu ir noteiktas Likumā par ceļu satiksmes drošību un noteikumos par pašvaldību kā valsts pārvaldes iestāžu darbību, tiesneši var izsniegt dokumentu atbildētājiem citā dalībvalstī, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu [Nr. 1393/2007]?

Ja, pamatojoties uz iepriekš minētajiem jautājumiem, tiktu atzīts, ka šāda veida novietošana stāvvietā ir civillietā, tiek uzdoti šādi papildu jautājumi.

- 4) Šajā lietā tiek piemērota prezumpcija, ka ir ticis noslēgts līgums par minēto novietošanu stāvvietā uz ielas noteiktā vietā, izmantojot horizontālu un/vai vertikālu marķējumu, proti, tiek uzskatīts, ka, novietojot stāvvietā, tiek noslēgts līgums, un, ja netiek samaksāta cena atbilstīgi stāvvietas stundas likmei, ir jāmaksā dienas maksa. Tāpēc tiek uzdots jautājums, vai šāda prezumpcija par līguma noslēgšanu par šādu novietošanu stāvvietā un piekrišana veikt dienas maksu gadījumā, ja nav iegādāts talons atbilstoši stāvvietas stundas likmei vai ja ir beidzies iegādātā talona derīguma termiņš, ir pretrunā pamatnoteikumiem par pakalpojumu sniegšanu, kas paredzēti Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. pantā un citos Eiropas Savienības *acquis* noteikumos.
- 5) Novietošana stāvvietā šajā lietā notika Zadarā, Horvātijā, tādēļ pastāv saikne starp šo līgumu un Horvātijas tiesām. Tomēr, vai šāda novietošana stāvvietā ir uzskatāma par “pakalpojumu” atbilstoši Regulas [Nr. 1215/2012] 7. panta 1. punktam, ņemot vērā, ka jēdziens “pakalpojums” nozīmē, ka persona, kas sniedz pakalpojumu, veic konkrētu darbību, proti, ka tā veic šo konkrēto darbību apmaiņā pret atlīdzību. Tādējādi tiek uzdots jautājums, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas darbība ir pietiekama, lai to uzskatītu par pakalpojumu? Ja Horvātijas tiesām nav īpašas jurisdikcijas saskaņā ar Regulas ([Nr. 1215/2012] 7. panta 1. punktu, jurisdikcija izskatīt lietu būtu otras puses apelācijas tiesvedībā domicila tiesai.

- 6) Vai novietošanu stāvvietā uz ielas un uz koplietošanas ceļa, ja tiesības iekasēt maksu ir noteiktas Likumā par ceļu satiksmes drošību un noteikumos par pašvaldību darbību kā valsts iestāžu darbību un ja iekasēšana tiek veikta vienīgi noteiktā dienas laikā, var uzskatīt par nekustamā īpašuma nomu, pamatojoties uz Regulas [Nr. 1215/2012] 24. panta 1. punktu?
- 7) Vai, ja šajā lietā nav iespējams piemērot iepriekš minēto prezumpciju, ka šāda novietošana stāvvietā rada līguma noslēgšanu (ceturtais prejudiciālais jautājums), vai šāda veida novietošanu stāvvietā, attiecībā uz kuru pilnvaras stāvvietas maksas iekasēšanai izriet no Likuma par ceļu satiksmes drošību un attiecībā uz kuru ir paredzēts samaksāt dienas maksu, ja iepriekš nav veikts stundas maksājums par stāvvietas izmantošanu vai ja ir beidzies laiks, uz kuru tika iegādāts talons, var uzskatīt par neatļautu darbību vai kvazideliktu Regulas [Nr. 1215/2012] 7. panta 2. punkta nozīmē?
- 8) Šajā gadījumā novietošana stāvvietā notika 2012. gada 30. jūnijā plkst. 13.02, proti, pirms Horvātijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai. Tāpēc tiek uzdots jautājums, vai šajā lietā ir piemērojamas regulas par piemērojamiem tiesību aktiem, proti, Regula Nr. 593/2008 vai Regula Nr. 864/2007, ņemot vērā to piemērojamību laikā.

Ja Eiropas Savienības Tiesas jurisdikcijā ir sniegt atbildi par materiālo tiesību piemērošanu, tiek uzdots nākamais jautājums:

- 9) Vai prezumpcija, ka šāda novietošana stāvvietā rada līguma noslēgšanu un ietver piekrišanu samaksāt dienas maksu, ja maksa nav veikta atbilstoši stāvvietas stundu likmei vai ja ir beidzies laiks, uz kuru tika iegādāts talons, ir pretrunā LESD 56. pantā un citos Eiropas Savienības *acquis* noteikumos paredzētajiem pamatnoteikumiem pakalpojumu sniegšanas jomā, neatkarīgi no tā, vai transportlīdzekļa īpašnieks ir fiziska vai juridiska persona? Citiem vārdiem, vai attiecībā uz materiālo tiesību aktu normu noteikšanu šajā gadījumā var piemērot Regulas Nr. 593/2008 4. panta noteikumus (zinot, ka lietā nav nekādu pierādījumu tam, ka puses būtu panākušas vienošanos par piemērojamo tiesisko regulējumu)?
 - ja tiktu uzskatīts, ka ir noslēgts līgums, vai šajā lietā būtu runa par pakalpojumu līgumu, proti, vai šādu līgumu par novietošanu stāvvietā var uzskatīt par pakalpojumu Regulas Nr. 593/2008 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta nozīmē?
 - pakārtoti, vai šādu novietošanu stāvvietā varētu uzskatīt par nomas līgumu saskaņā ar Regulas Nr. 593/2008 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu?
 - pakārtoti, ja tiktu uzskatīts, ka uz šādu novietošanu stāvvietā attiecas Regulas Nr. 593/2008 4. panta 2. punkts, rodas jautājums, kurš ir raksturīgais pakalpojums, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā vienīgi marķē ielas virsmu stāvvietas nolūkiem un iekasē stāvvietas maksu, savukārt otra puse apelācijas tiesvedībā novieto transportlīdzekli stāvēšanai un maksā par stāvvietu. Faktiski, ja tiktu uzskatīts, ka raksturīgo pakalpojumu sniedz apelācijas sūdzības iesniedzēja, tiktu piemērotas Horvātijas tiesības, savukārt, ja raksturīgo pakalpojumu sniegtu otra puse apelācijas tiesvedībā, tiktu piemērotas Slovēnijas tiesības. Tomēr, ņemot vērā, ka tiesības iekasēt maksu par stāvvietu šajā gadījumā reglamentē Horvātijas tiesību akti, ar kuriem līdz ar to līgumam ir ciešāka saikne, vai šajā gadījumā tomēr papildus var piemērot Regulas Nr. 593/2008 4. panta [3.] punkta noteikumus?
 - ja tiktu uzskatīts, ka pastāv Regulā Nr. 864/2007 minētās ārpuslīgumiskās saistības, vai šo ārpuslīgumisko saistību varētu uzskatīt par kaitējumu, un tādējādi piemērojami tiesību akti tiktu noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 864/2007 4. panta 1. punktu?
 - pakārtoti, vai šāda veida stāvvietu varētu uzskatīt par netaisnu iedzīvošanos, un tādējādi piemērojami tiesību akti tiktu noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 864/2007 10. panta 1. punktu?

- pakārtoti, vai šāda veida stāvvietu varētu uzskatīt par *negotiorum gestio*, un tādējādi piemērojamie tiesību akti tiktu noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 864/2007 11. panta 1. punktu?
- pakārtoti, vai šāda veida stāvvietu varētu uzskatīt par otras puses apelācijas tiesvedībā atbildību saskaņā ar *culpa in contrahendo*, un tādējādi piemērojamie tiesību akti tiktu noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 864/2007 12. panta 1. punktu?

24. Šajā tiesvedībā rakstveida apsvērumus ir iesnieguši pieteikuma iesniedzēja, Vācijas un Horvātijas valdības, kā arī Eiropas Komisija. Izņemot Vācijas valdību, visi dalībnieki un arī Slovēnijas valdība ir atbildējuši uz Tiesas uzdotajiem rakstiskajiem jautājumiem.

IV. Vērtējums

25. Ievērojot Tiesas lūgumu, vērtējumā aprobežosos ar pirmā līdz trešā un piektā līdz septītā iesniedzējtiesas uzdotā jautājuma analīzi. Secinājumiem ir šāda struktūra. Sākšu ar īsu komentāru par pieņemamību (A). Analīzi par būtību sāksu ar jautājumu pārformulēšanu (B.1). Pēc tam izskatīšu jēdzienu “civillietas un komercietas” atbilstoši Briseles pārstrādātajai regulai un Dokumentu izsniegšanas regulai (B.2). Tālāk pievērsīšos jautājumam par to, vai Horvātijā notāri paši var izsniegt (atbilstoši Dokumentu izsniegšanas regulai) izpildrakstus, kas sagatavoti, pamatojoties uz “publisku aktu” (B.3). Pēc tam izvērtēšu jautājumu par to, vai transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai īpaši tam paredzētā stāvvietā uz koplietošanas ceļa var uzskatīt par darbību, uz kuru var attiecināt “īpašu” vai “izņēmuma” jurisdikcijas pamatu atbilstoši Briseles pārstrādātajai regulai (B.4). Noslēgumā aplūkošu plašākus strukturālas dabas jautājumus, ko rada izskatāmā lieta (C).

A. Pieņemamība

1. Savienības tiesību “*ratione temporis*” piemērošana

26. Transportlīdzeklis tika novietots stāvvietā 2012. gada 30. jūnijā. Horvātija Eiropas Savienībai pievienojās 2013. gada 1. jūlijā. Izpildraksts tika izdots 2017. gada 8. martā.

27. To iemeslu dēļ, kurus esmu detalizēti apskatījis savos secinājumos lietās *Nemec* un *Pula Parking*⁵, kurās Tiesai bija tāds pats viedoklis⁶, Savienības tiesību *ratione temporis* piemērošana nav strīdīgs jautājums tādās lietās, kāda ir izskatāmā lieta. Tas, ka prasības pamats pēc būtības ir noticis pirms dalībvalsts pievienošanās Eiropas Savienībai, nav izšķirošs faktors. Šajā ziņā ir būtiski uzsvērt, ka izpildes procedūra prasības īstenošanai tika sākta pēc Horvātijas pievienošanās Eiropas Savienībai un līdz ar to, nepārprotami, laikposmā kad ir jāpiemēro potenciālie *ratione materiae* piemērojamie procesuālie noteikumi un tiesiskais regulējums, un ka Tiesai iesniegtie jautājumi attiecas uz šo procesuālo instrumentu interpretāciju.

28. Tā kā situācija neapšaubāmi tāda ir, Tiesai ir kompetenta *ratione temporis* atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem.

5 Skat. manus secinājumus lietās *Nemec* (C-256/15, EU:C:2016:619, 23.–54. punkts) un *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 28.–36. punkts).

6 Spriedumi, 2016. gada 15. decembris, *Nemec* (C-256/15, EU:C:2016:954, 21.–27. punkts), un 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 24.–28. punkts).

2. Jautājumu pieņemamība saistībā ar lietas būtību

29. Komisija norāda, ka iesniedzējtiesa, saskaroties ar jurisdikciju kolīziju divu zemākas instances tiesu starpā vienas tiesību sistēmas ietvaros, drīkst iesniegt tikai tādus jautājumus, kas tai ļautu izlemt attiecīgos jurisdikcijas jautājumus. Un otrādi – tā nevar uzdot jautājumus, kas saistīti ar izskatāmās lietas būtību. Tas nozīmē, ka pirmais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa (par to, vai notāri Horvātijā var izsniegt “tiesas un ārpustiesas” dokumentus) būtu jāatzīst par nepieņemamu. Valsts līmenī izskatāmā lieta vēl nav sasniegusi posmu, kurā to izskata pēc būtības, ņemot vērā, ka iesniedzējtiesai vispirms ir jāatrisina jurisdikciju kolīzija, kuras rezultātā ir radusies izskatāmā lieta. Jāpieņem, ka pusēm vēl nav bijusi iespēja formulēt viedokli par kādu no izskatāmajiem jautājumiem.

30. Saprotu Komisijas viedokli. Tomēr tam nepiekrītu.

31. Pirmkārt, lietās, kas saistītas ar Briseles pārstrādāto regulu, tāpat kā jebkurā citā tiesību sistēmā, lietas būtība parasti ir savijusies ar jurisdikciju. Jurisdikcijas novērtēšanai bieži vien ir nepieciešama iepriekšēja sīka būtības analīze. Raugoties no šādas puses, nemaz nav tik vienkārši nošķirt šos abus jautājumus. Pat ja tas būtu iespējams, pirmajam jautājumam un trešā jautājuma pirmajai daļai ir skaidra saikne ar faktiem un pamatlietas būtību, un tādējādi tie ietilpst prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā.

32. Otrkārt, tas, kādā izskatīšanas posmā lieta atrodas valsts tiesā, nav kritērijs, kuru ņem vērā, pārskatot lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu. LESD 267. pants ir instruments sadarbībai, un atbilstoši tam jebkuri iesniegtie jautājumi parasti tiek uzskatīti par izskatāmiem, lai arī tiem ir daži ierobežojumi⁷. Šajā sistēmā vienīgi valsts tiesai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu un Tiesai uzdoto jautājumu nepieciešamību un atbilstību⁸. Tādējādi jāpieņem, ka valsts tiesa ir noteikusi visaptverošo nepieciešamību saņemt Tiesas norādes šo jautājumu efektīvai atrisināšanai⁹.

33. Tāpēc ierosinu, ka pirmais un trešais iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir pieņemams, lai gan tiem, tāpat kā pārējiem jautājumiem, ir nepieciešams atšķirīgs formulējums.

B. Par lietas būtību

1. Jautājumi un to secība

34. Lasot pirmo līdz trešo jautājumu un tad piekto līdz septīto jautājumu lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kontekstā, šķiet, ka pēc būtības izskatāmā lieta ir saistīta ar trim visaptverošiem Savienības starptautisko privāttiesību elementiem. Pirmais ir saistīts to, kāds ir *saturs un būtība prasībai* par nesamaksāto stāvvietas soda talonu (otrais jautājums un trešā jautājuma otrā daļa). Proti, vai minētā parāda piedziņa ir strīds, kas attiecas uz “civillietu un komerclietu”. Otrais ir saistīts ar to, kāda ir *izpilde un process prasībai* konkrētajā Horvātijas tiesību kontekstā (pirmais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa). It īpaši, vai notāri Horvātijā var izsniegt izpildrakstus, kas sagatavoti, pamatojoties uz “publisku aktu” atbilstoši Dokumentu izsniegšanas regulai? Trešais elements attiecas uz *kompetento jurisdikciju prasības izskatīšanai* (piektais līdz septītais jautājums). Konkrēti, vai Briseles pārstrādātajā regulā ir kāds īpašs jurisdikcijas pamats, kurā ietilptu nesamaksātas stāvvietas maksas piedziņa, tādējādi piešķirot jurisdikciju tādas dalībvalsts tiesām, kuras nav parādnieka mītnes valsts tiesas?

⁷ Šajā ziņā skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz un Prokurator Generalny* (C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 43.–48. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁸ Skat. spriedumu, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c. (C-621/18, EU:C:2018:999, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁹ Turpat (28. punkts un tajā minētā judikatūra).

35. Ņemot vērā šādu šajos secinājumos apskatīto jautājumu izpratni, nedaudz samainīšu jautājumu secību. Otrais jautājums un trešā jautājuma otrā daļa attiecas uz jautājumiem par tvērumu. Tāpēc tos izskatīšu vispirms. Šos jautājumus būtībā var pārfrāzēt, uzdodot jautājumu, vai uz izskatāmās lietas apstākļiem attiecas jēdziens “civillietas un komerclietas” Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas izpratnē. Pēc tam apskatīšu pirmo jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu, kas ietver divus aspektus: i) vai Horvātijā notāri var izsniegt “tiesas dokumentus”; un ii) vai arī viņi drīkst izsniegt tikai “ārpustiesas dokumentus” saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulu. Visbeidzot, pievērsīšos piektajam līdz septītajam jautājumam, kurus ierosinu pārfrāzēt, lai izvērtētu, vai transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai īpaši tam paredzētā stāvvietā uz koplietošanas ceļa var uzskatīt par darbību, uz kuru var attiecināt “īpašu” vai “izņēmuma” jurisdikciju Briseles pārstrādātās regulas izpratnē.

2. Otrais jautājums un trešā jautājuma otrā daļa

36. Uzdodot otro jautājumu un trešā jautājuma otro daļu, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai uz izskatāmās lietas apstākļiem attiecas jēdziens “civillietas un komerclietas” Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punkta izpratnē.

37. Pušu un lietā iestājušos personu viedoklis par šo jautājumu atšķiras. Vācijas un Slovēnijas valdības uzskata, ka izskatāmā lieta neietilpst jēdziena “civillietas un komerclietas” piemērošanas jomā. Tās norāda uz *varas izcelsmi*, uz kā pamata tika noslēgts līgums, kura piespiedu izpilde šeit tiek realizēta. Proti, valsts varas prerogatīva noteikt un pārvaldīt publiskās stāvvietas un kontrolēt novietošanu tajās. Pieteikuma iesniedzējai, Horvātijas valdībai un Komisijai ir pretējs viedoklis. Proti, izšķirošais elements “civillietu un komerclietu” noteikšanai esot nevis varas izcelsme, bet gan *veids, kādā tā tiek īstenota*.

38. Atbildot uz iesniedzējtiesas jautājumiem, sāksu ar mēģinājumu noteikt pārbaudi – vai biežāk izmantoto pieeju – Tiesas judikatūrā attiecībā uz jēdzienu “civillietas un komerclietas” (a). Paskaidrojais, kurai no pieejām, manuprāt, būtu jādod priekšroka, piemērošu to izskatāmās lietas apstākļiem (b).

a) Judikatūra par jēdzienu “civillietas un komerclietas”

39. Jēdziens “civillietas un komerclietas” ir standarta atsauces punkts, lai noteiktu to juridisko tekstu piemērošanas jomu, kuri pieņemti saskaņā ar pilnvarojumu, kas (tagad) ietverts LESD V sadaļā¹⁰.

40. Tomēr nevienā no minētajiem instrumentiem nav skaidri formulēta jēdziena “civillietas un komerclietas” definīcija¹¹. Tāpēc Tiesai katrā atsevišķā lietā nākas noteikt, vai attiecīgās lietas apstākļi ir saistīti ar “civillietām un komerclietām”¹².

10 Skat., piemēram, Padomes Regulas (EK) Nr. 1206/2001 (2001. gada 28. maijs) par sadarbību starp dalībvalstu tiesām pierādījumu iegūšanā civillietās un komerclietās 1. panta 1. punktu (kurā tomēr ir atsauce uz formulējumu “civil or commercial matters” [angļu valodas versijā]) (OV 2001, L 174, 1. lpp.); Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 805/2004 (2004. gada 21. aprīlis), ar ko izveido Eiropas izpildes rīkojumu neapstrīdētiem prasījumiem, 2. panta 1. punktu (OV 2004, L 143, 15. lpp.); Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 861/2007 (2007. gada 11. jūlijs), ar ko izveido Eiropas procedūru maza apmēra prasībām, 2. panta 1. punktu (OV 2007, L 199, 1. lpp.); Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/52/EK (2008. gada 21. maijs) par konkrētiem mediācijas aspektiem civillietās un komerclietās 1. panta 2. punktu (OV 2008, L 136, 3. lpp.); Padomes Direktīvas 2002/8/EK (2003. gada 27. janvāris) par to, kā uzlabot tiesu pieejamību pārrobežu strīdos, nosakot kopīgus obligātus noteikumus attiecībā uz juridisko palīdzību šādos strīdos, 1. panta 2. punktu (OV 2003, L 26, 41. lpp.); Padomes Lēmuma 2001/470/EK (2001. gada 28. maijs), ar ko izveido Eiropas Tiesiskās sadarbības tīklu civillietās un komerclietās, 1. panta 1. punktu (OV 2001, L 174, 25. lpp.), un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 655/2014 (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās, 2. panta 1. punktu (OV 2014, L 189, 59. lpp.).

11 Tādējādi, paliekot pie sākotnējās izvēles nedefinēt šo jēdzienu skaidri, ļaujot to attiecināt uz atšķirīgām valstīs esošām kategorijām. Skat. P. Jenard ziņojumu par 1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1979, C 59, 1. lpp.), 9.–10. lpp. Skat. arī ģenerālvokāta G. Reišla [G. Reischl] secinājumus lietā *LTU* (29/76, EU:C:1976:121, 1558. lpp.).

12 Kā pirmo lietu, kurā izklāstīta jēdziena “autonomā” būtība, skat. spriedumu, 1976. gada 14. oktobris, *LTU* (29/76, EU:C:1976:137, 3. punkts).

41. Šādas pieejas nenovēršamas sekas ir vērojamas tās kazuistiskajā būtībā un reizēm arī juridiskās noteiktības trūkumā atsevišķos robežgadījumos. Ņemot vērā šo instrumentu kopējo mērķi, šāds iznākums ir nedaudz ironisks. To mērķis tomēr ir nodrošināt juridisku noteiktību, piemērojot vienotus noteikumus attiecībā uz jurisdikciju kolīziju un vienkāršojot formalitātes attiecībā uz tiesu nolēmumiem, to izsniegšanu un izpildi iekšējā tirgū.

42. Bet kādas tad ir biežāk izmantotās pieejas? Tā kā jēdziens “civillietas un komerclietas” patiešām ir transversāls visos Savienības starptautisko privāttiesību instrumentos, iespējams, ir jēgpilni vispirms apskatīt “Briseles sistēmu” (1) un pēc tam – Dokumentu izsniegšanas regulu un pārējos “V sadaļas” instrumentus (2).

1) *Briseles sistēma*

43. Briseles sistēmu veido pieci instrumenti¹³. Tā kā ikviens no šiem instrumentiem ir saistīts ar jurisdikciju kolīziju “civillietu un komerclietu” tiesiskajos strīdos¹⁴, Tiesa ir mēģinājusi interpretēt šo jēdzienu vienādi¹⁵. Tomēr jēdziena “civillietas un komerclietas” interpretācijai pastāv vismaz divas vai pat trīs pieejas atkarībā no tā, kurš no elementiem tiek uzskatīts par izšķirošo. Varbūt visprecīzāk tās varētu apzīmēt kā “priekšmeta” (i) vai “tiesisku attiecību” (ii) pieejas.

i) *“Priekšmeta” pieeja*

44. “Priekšmeta” pieeja par jēdziena “civillietas un komerclietas” interpretāciju ir atspoguļota divos judikatūras (apakš)atzaros. Pirmais judikatūras atzars, kas vērojams galvenokārt Tiesas agrīnākajos spriedumos, ir balstīts uz autonomāku un vairāk salīdzinošu jēdziena “civillietas un komerclietas” interpretāciju¹⁶, kura ir pamatota ar dalībvalstu sistēmu kopīgajām pazīmēm.

45. Spriedums lietā *Rüffer* ir šīs pieejas lielisks piemērs. Šī lieta bija saistīta ar piedziņu pret Vācijas valstspiederīgo par izmaksām, kas radušās, atbrīvojoties no kuģa vraka atliekām kādā Nīderlandes upē. Iespējams, lielā mērā ietekmējoties no ģenerālvokāta Dž. P. Vornera [*J. P. Warner*] salīdzinošā, induktīvā novērtējuma¹⁷, Tiesa secināja, ka saskaņā ar “vispārīgajiem tiesību principiem, kas izriet no dalībvalstu tiesību sistēmu kopuma” publisko ūdensceļu pārvaldīšana, tostarp vraku izvākšana, tiek uztverta kā publiskās varas īstenošana¹⁸. Tādējādi prasība atradās ārpus “civillietu un komerclietu” jēdziena Briseles Konvencijas izpratnē¹⁹. Fakts, ka strīds tika uzsākts, pamatojoties uz Nīderlandes civiltiesībām, tālāk netika ņemts vērā²⁰.

13 Tās ir tā dēvētā “Briseles Konvencija” (1968. gada 27. septembra Briseles Konvencija par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 1978, L 304, 36. lpp.)); “1988. gada Lugāno Konvencija” (Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1988, L 319, 9. lpp.)); “Briseles I Regula” (Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.)); “2007. gada Lugāno Konvencija” (Konvencija par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2007, L 339, 3. lpp.)); un Briseles pārstrādātā regula. Angļu valodas versija publicēta vēlāk.

14 Skat. 1. panta 1. punktu gan Briseles Konvencijā, gan 1988. gada Lugāno Konvencijā, gan Briseles I Regulā, gan 2007. gada Lugāno Konvencijā, gan arī Briseles pārstrādātajā regulā.

15 Skat. visnesenāko spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Movic* u.c. (C-73/19, EU:C:2020:568, 32. punkts).

16 Skat. pirmo reizi, kad Tiesa izklāstīja šo pieeju, tomēr to nepiemērojot, spriedumā, 1976. gada 14. oktobris, *LTU* (29/76, EU:C:1976:137, 3. un 5. punkts).

17 Skat. ģenerālvokāta Dž. P. Vornera [*J. P. Warner*] secinājumus lietā *Rüffer* (814/79, EU:C:1980:229, 3827.–3831. lpp.).

18 Spriedums, 1980. gada 16. decembris, *Rüffer* (814/79, EU:C:1980:291, 11. lpp.).

19 Turpat, 12. punkts.

20 Turpat, 3812. lpp., 1. punkts.

46. Tādējādi lietā *Rüffer* jēdziena “civillietas un komerclietas” autonomā būtība pieļāva, ka Briseles sistēmas dēļ tiek pārklasificēta dalībvalsts atšķirīgā institucionāla izvēle. Līdzīgi salīdzinoši priekšmeta “klasifikācijas” novērtējumi dalībvalstu nacionālo tiesību nolūkiem (arī tad, ja dalībvalstu iesniegtie paskaidrojumi un attiecīgi induktīvais pamatojums nebija vienāds), kā arī atsauce uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru ir sniegta, piemēram, spriedumos lietās *Lechouritou* un *Sonntag*²¹.

47. Pēc tam Tiesa pakāpeniski mainīja taktiku. Lai gan iemesls nekad skaidri netika pateikts, tas varētu būt vienkāršs pragmatisms: kā novēroja ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*], “salīdzinošā pieeja”, iespējams, tika atmesta tāpēc, ka pastāv dažādas organizatoriskās formas un liels skaits dalībvalstu nacionālo tiesisko sistēmu²².

48. Tā vietā radās otrs judikatūras atzars. Šim atzaram ir saistība ar valsts tiesisko regulējumu attiecībā uz izskatāmo priekšmetu²³. Tomēr šķiet, ka Tiesa neaprobežojas tikai ar valsts tiesisko regulējumu: lietā *flyLAL-Lithuanian Airlines* – prasībā par zaudējumu atlīdzību, kas radušies, pārkāpjot EKL 81. un 82. pantu (tagad LESD 101. un 102. pants), – Tiesa raksturoja strīdu kā tādu, kas saistīts ar “civillietām un komerclietām”, šķietami atsaucoties uz Savienības tiesībām un neapskatot Latvijas valsts tiesisko regulējumu sīkāk²⁴.

49. Lai gan, dabiski atsaucoties tikai uz vispārējo tendenci, kurā pastāv izņēmumi, ir saglabājusies “autonoma” Savienības tiesību “jēdziena” retorika. Tomēr, līdzīgi kā tas ir vairākās citās Savienības tiesību jomās, it īpaši Savienībā, kuru veido 27 dalībvalstis, paties salīdzinošs novērtējums kļuva aizvien retāk izplatīts. Tā vietā realitātē “autonoms” aizvien biežāk sāka nozīmēt “kā noteikts attiecīgajā dalībvalstī, ja vien nav vērojams kaut kas ārkārtīgi neparasts”.

ii) “Tiesisko attiecību” pieeja

50. Šķiet, ka “tiesisko attiecību” pieeja izriet no sprieduma lietā *Henkel*²⁵. Minētā pieeja aplūko, vai Tiesā izskatāmās lietas pušu konkrētajās tiesiskajās attiecībās ir redzama vienpusēja valsts varas izpausme.

51. Šim nolūkam Tiesa ņem vērā divus plašus rādītājus. Pirmkārt, tā nosaka “atsauces sistēmu”, lai identificētu parastās tiesību normas, kas piemērojamas attiecībām starp privātpersonām. Tam Tiesa ņem vērā i) “celtās prasības pamatu” un ii) “šīs prasības celšanas kārtību” atbilstoši dalībvalsts attiecīgo tiesību normām²⁶. Otrkārt, tā izvērtē, vai izskatāmais strīds ir radies no valsts varas vienpusējas izpausmes ārpus šīs “atsauces sistēmas”²⁷.

21 Skat. galvenokārt spriedumus, 1993. gada 21. aprīlis, *Sonntag* (C-172/91, EU:C:1993:144, 36. punkts), un 2007. gada 15. februāris, *Lechouritou* u.c. (C-292/05, EU:C:2007:102, 37.–38. punkts). Skat. arī ģenerālvokāta D. Ruisa-Harabo Kolomera [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus lietā *Lechouritou* u.c. (C-292/05, EU:C:2006:700, 54.–56. punkts).

22 Ģenerālvokātes V. Trstenjakas [*V. Trstenjak*] secinājumi lietā *Sapir* u.c. (C-645/11, EU:C:2012:757, 42. punkts).

23 Spriedumi, 2013. gada 11. aprīlis, *Sapir* u.c. (C-645/11, EU:C:2013:228, 35.–37. punkts) (par summas atgūšanu, kas atbilstoši Vācijas tiesībām bija nepienācīgi izmaksāta kā kompensācija nacisma režīma upuriem); 2013. gada 12. septembris, *Sunico* u.c. (C-49/12, EU:C:2013:545, 37. punkts) (par kaitējuma atlīdzināšanu saskaņā ar angļu tiesību sistēmu), un 2016. gada 28. jūlijs, *Siemens Aktiengesellschaft Österreich* (C-102/15, EU:C:2016:607, 35.–38. punkts un 42. punkts) (par sodu, kas bija uzlikts par ungāru konkurences tiesību aktu pārkāpumu).

24 2014. gada 23. oktobra spriedums (C-302/13, EU:C:2014:2319, 18., 28. un 33. punkts).

25 Spriedums, 2002. gada 1. oktobris, *Henkel* (C-167/00, EU:C:2002:555, 30. punkts). Skat. arī spriedumus, 2002. gada 14. novembris, *Baten* (C-271/00, EU:C:2002:656, 31.–36. punkts), un 2003. gada 15. maijs, *Préservatrice Foncière Tiard* (C-266/01, EU:C:2003:282, 32.–36. punkts).

26 Kā skaidri pateikts, piemēram, nesenajos spriedumos, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 34. punkts); 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 48. punkts un tajā minētā judikatūra), un 2020. gada 7. maijs, *Rina* (C-641/18, EU:C:2020:349, 35. punkts).

27 Skat. spriedumu, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 49. punkts un tajā minētā judikatūra). Skat. arī spriedumu, 2020. gada 7. maijs, *Rina* (C-641/18, EU:C:2020:349, 38. punkts), kurā šis uzdevums tika deleģēts valsts tiesai.

52. Pēdējo gadu laikā ir izmantota gan “priekšmeta”, gan “tiesisko attiecību” pieeja, un judikatūrā nav noteikts, kurai metodei būtu dodama priekšroka. Patiesībā jāpiezīmē, ka visnesenākajā spriedumā Tiesa konkrēti atsaucas uz šīm divām pieejām kā “alternatīvām”²⁸.

2) Dokumentu izsniegšanas regula un pārējie “V sadaļas” instrumenti

53. Vienīgais precedents, kurā jēdziens “civillietas un komerclietas” tiek interpretēts tā, kā tas formulēts Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punktā, ir spriedums lietā *Fahnenbrock*. Šī lieta bija par prasību, ko cēla privātpersonas pret Grieķijas valsts vienpusēju un ar atpakaļejošu spēku veiktu vērtspapīru pārstrukturizāciju. Lai noteiktu, vai jautājums ietilpst Dokumentu izsniegšanas regulas piemērošanas jomā, Tiesa izmantoja “tiesisko attiecību” pieeju, citējot Briseles sistēmas judikatūru, lai, pamatojoties uz pieejamo pierādījumu sākotnējo pārskatīšanu, noteiktu, vai attiecības starp pusēm acīmredzami var tikt raksturotas kā valsts varas izpausme²⁹. Pamatojoties uz neapšaubāmi nepilnīgajiem pierādījumiem, kas tai bija pieejami, Tiesa secināja, ka attiecībām šāda rakstura nebija³⁰.

54. Attiecībā uz judikatūru, kas saistīta ar pārējiem “V sadaļas” instrumentiem³¹, rezultāti ir slikti: šajos instrumentos nav jēdziena “civillietas un komerclietas” konkrētas definīcijas³², un Tiesa vēl nav devusi norādes par šī jēdziena interpretāciju minēto instrumentu izpratnē³³.

3) Jēdziena “civillietas un komerclietas” definēšana

55. Ne pirmo (un arī ne pēdējo) reizi secinājumos tiek spriests, kā tieši būtu jāinterpretē jēdziens “civillietas un komerclietas” Briseles sistēmas ietvaros un ārpus tās, pamatojoties uz Tiesas kazuistisko judikatūru. Bez šaubām, ir taisnība, ka secinājumi nespēj sacensties ar detalizēto akadēmisko taksonomiju un klasifikāciju šajā sakarā. Tiem tas arī nav jādara.

56. Tomēr tādās robežlietās, kāda ir izskatāmā pamatlīta, ir būtiski rūpīgāk pārdomāt, kuru no pārbaudēm izmantot. Pārbaude noteiks iznākumu.

57. Ja samaksas par stāvvietas izmantošanu iekasēšanas novērtējumam izvēlētos pieeju, kas būtu saturiski koncentrēta uz “priekšmetu”, un ja uzstātu uz Savienības tiesību “autonomo būtību” – iespējams, balstītu uz salīdzinošu pārskatu un nonākot pie ierosinājuma, ka šajā jautājumā pastāv dalībvalstīm kopīgi vispārīgi tiesību principi –, iespējams, varētu secināt, ka ne mazums citu dalībvalstu – varbūt pat lielākajā daļā šo valstu – pilsētas stāvvieta pārvaldīšana un sodu uzlikšana par novietojumu bez talona būtībā ir administratīva darbība. Un otrādi – priekšmeta novērtējuma pieeja, kuras sākuma pozīcija ir dalībvalstī veiktā izvēle, iespējams, norādītu uz civillietu, jo Horvātija – un varbūt arī vēl dažas citas dalībvalstis – izvēlējas klasificēt šāda veida attiecības kā civiltiesiskas, un šāda likumdošanas izvēle no Savienības skatupunkta nebūt nav pati par sevi neiespējama. Ja piemēro

28 Skat. spriedumu, 2020. gada 3. septembris, *Supreme Site Services* u.c. (C-186/19, EU:C:2020:638, 55. punkts).

29 Spriedums, 2015. gada 11. jūnijs, *Fahnenbrock* u.c. (C-226/13, C-245/13 un C-247/13, EU:C:2015:383, 51. punkts).

30 Turpat, 46. un 58. punkts.

31 Minēts šo secinājumu 10. zemsvītras piezīmē.

32 Patiesībā tikai divos šo instrumentu sagatavošanas dokumentos faktiski norādīts, ka meklētā interpretācija ir līdzīga tai, kāda ietverta Briseles sistēmā. Skat. Komisijas priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido Eiropas kontu apķīlāšanas rīkojuma procedūru, lai atvieglotu pārrobežu parādu piedziņu civillietās un komerclietās (COM(2011) 445 *final*), 5. lpp., un priekšlikumu Padomes Direktīvai par to, kā uzlabot tiesu pieejamību pārrobežu strīdos, nosakot kopīgus obligātus noteikumus attiecībā uz juridisko palīdzību un citiem civilprasību finanšu jautājumiem (COM(2002)13 *final*), 5. lpp.

33 Tas nenozīmē, ka nepastāv judikatūra saistībā ar šiem instrumentiem. Skat., piemēram, spriedumu, 2018. gada 6. septembris, *Catlin Europe* (C-21/17, EU:C:2018:675), saistībā ar Eiropas maksājuma rīkojuma procedūru atbilstoši Regulai (EK) Nr. 1896/2006 (OV 2006, L 399, 1. lpp.).

“tiesisko attiecību” pieeju un koncentrējas uz iesaistīto iestāžu pilnvarām, strīds šķietami ietilpst “civillietu un komerclietu” kategorijā. Visbeidzot, vēl nav zināms, kā darbotos pārbaude, kurā kā alternatīvi kritēriji būtu jēdziens “priekšmets”, no vienas puses, un “tiesisko attiecību” būtība, no otras puses³⁴, jo šie kritēriji varētu virzīt lietu pretējos virzienos.

58. Jāatzīst, ka šādam novērtējumam galvenokārt jāspēj noteikt, vai uz strīda pamatā esošajām procesuālajām vai materiālajām attiecībām attiecas valsts varas izpaušme³⁵. Tomēr vienkārši alternatīvu pieeju esamība ir mulsoša: maz ticams, ka puse, kura saskaras ar jautājumu, vai tās strīdam var piemērot vienkāršoto Savienības sistēmu attiecībā uz spriedumu atzīšanu vai dokumentu izsniegšanu, spēs pārliecinoši noteikt, kura no pieejām tai būtu jāizmanto, lai novērtētu, vai tās strīds ir uzskatāms par “civillietu un komerclietu” šo instrumentu izpratnē.

59. Ieteiktu galvenokārt izmantot “tiesisko attiecību” pieeju. Manuprāt, šī pieeja, tēlaini izsakoties, visprecīzāk pilda pārmiņu pienākumu aizvadīt strīdu no vienām procesuālajām sliekšņiem uz citām “pareizā” institucionālā ceļa meklējumos dalībvalstī jurisdikcijas noteikšanas sākotnējā posmā.

60. Pirmkārt, “tiesisko attiecību būtības” pieeja vislabāk parāda obligāti paveicamo: Briseles sistēmā, tāpat kā vairākās citās Eiropas Savienības civiltiesību vai krimināltiesību, vai administratīvo tiesību horizontālās sadarbības sistēmās jurisdikcijas noteikšanas posmā nepieciešams noteikt iesaistītos institucionālos partnerus konkrētiem jautājumiem katrā no dalībvalstīm. Būtiska ir spēja noteikt iestādes ar līdzīgām kompetencēm un pilnvarām, kas varētu un kam attiecīgi vajadzētu sadarboties attiecīgajā sistēmā. Ar to netiek mēģināts netieši saskaņot priekšmetu.

61. Aplūkojot no šāda viedokļa, būtu nedaudz divaini uztvert priekšmetu – kuru konkrētais instruments nemēģina ne saskaņot, ne arī skaidri definēt – kā izšķirošo kritēriju tam, lai piešķirtu (vai drīzāk rīks tam, lai noraidītu) būtībā dalībvalsts institucionālo kompetenci³⁶.

62. Otrkārt, liekot lielāku uzsvāru uz aplūkojamo attiecību precīzo būtību, var nodrošināt lielāku precizitāti un skaidrību, it īpaši, ja ir iesaistītas vairākas tiesiskās attiecības. Šādos apstākļos šķiet, ka Tiesa izskatāmajā strīdā nošķir galvenās attiecības no citām “augšupējām” vai “lejupējām” attiecībām – izmantojot “priekšmeta” pieeju, šo paveikt nav vienkārši³⁷. Tādējādi, “tiesisko attiecību” pieeja ir piemērotāka sarežģītos strīdos.

63. Treškārt, situācijās, kurās dalībvalsts saskaras ar izpildes pieprasījumu, kura pamatā varētu būt strīda ļaunprātīga “pielāgošana” atbilstoši valsts tiesību aktiem vai kurš ietver klasifikāciju vai elementus, kas vienkārši nav pieņemami dalībvalstij, kas saņem pieprasījumu, vienmēr var vērsties pēc palīdzības pie materiālā *ex post* “avārijas bremzes” – *ordre public* pārkāpuma³⁸. Tomēr posmā, kurā tiek noteikta piemērošanas joma, kas tomēr ir jurisdikcijas jautājums, Tiesai nepieciešama jēdziena “civillietas un komerclietas” plaša interpretācija³⁹.

34 Skat. iepriekš šo secinājumu 28. zemsvītras piezīmi.

35 Un pretēji – ja prasība nav celta par rīcību vai procesu, kurā ir “tieša” valsts varas izpaušme (tāda kā vienas puses izdarīta), jautājums ietilpst “civillietu un komerclietu” tvērumā. Skat. spriedumus, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 45. punkts), un 2011. gada 18. oktobris, *Realchemie Nederland* (C-406/09, EU:C:2011:668, 42. punkts).

36 Tās ir sekas, kuras Briseles sistēmas autori šķietami vispār pat netika apsvēruši, vismaz pirms jēdziena “autonoms” definīcijas senākā Tiesas judikatūrā (skat. iepriekš, 11. zemsvītras piezīme).

37 Skat., it īpaši, spriedumu, 2014. gada 23. oktobris, *flyLAL-Lithuanian Airlines* (C-302/13, EU:C:2014:2319, 35. un 37. punkts). Skat. arī spriedumus, 2002. gada 14. novembris, *Baten* (C-271/00, EU:C:2002:656, 30.–31. punkts); 2003. gada 15. maijs, *Préservatrice Foncière Tiard* (C-266/01, EU:C:2003:282, 22.–23. punkts), un 2004. gada 5. februāris, *Frahuil* (C-265/02, EU:C:2004:77, 19.–20. punkts).

38 Skat., piemēram, *Bundesgerichtshof* (Vācijas Federālās Augstākās tiesas) spriedumu (*BGH*, 16.9.1993, *Sonntag*, IX ZB 82/90, 21. lpp.), atbildot uz Tiesas spriedumu, 1993. gada 21. aprīlis, *Sonntag* (C-172/91, EU:C:1993:144), un nospriežot, ka Itālijas sprieduma izpilde saskaņā ar Briseles I regulu neizbēgami skartu visas Vācijas sociālo nelaiemes gadījumu apdrošināšanas sistēmas pašus pamatus. Tā līdz ar to novirzījās no Tiesas sprieduma.

39 Skat. visnesenāko spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Movic* u.c. (C-73/19, EU:C:2020:568, 34. punkts).

64. Ceturtkārt, piekrītu, ka koncentrēšanās uz “tiesisko attiecību” pieeju lielā mērā balstās uz to, ka pastāv patiesi autonomas Savienības tiesību jēdziens “civillietas un komerclietas”, kuram nevajadzētu būt atkarīgam tikai no valsts tiesiskā regulējuma⁴⁰. Tiesisko attiecību būtības analīze patiešām pamatā ir atkarīga no tā, kādas funkcijas un kompetences valsts tiesību aktos ir piešķirtas valsts iestāžu un tās varas darbībai. Nedaudz ironiski, ka tādējādi šī pieeja neizbēgami ir tuvāka idejai par “autonomu civillietas un komerclietas” jēdzienu nekā šobrīd aplūkotais pirmais atzars attiecībā uz “priekšmeta” pieeju⁴¹.

65. Tomēr jāatzīst, ka šādas izredzes mani īpaši neuztrauc, jo nekad neesmu uzskatījis, ka Briseles sistēmas konkrētajā kontekstā šāds “vienradzis”, proti, patiesi autonoma ES definīcija, faktiski ir pastāvējis. Ir jāatzīst, ka “autonomu/mazāk autonomu” definīciju (kā jēdziens “civillietas un komerclietas” izskatāmajā lietā) raksturīgā problēma ir tā, ka tām nav pašām sava patiesa “sastāva”. Tās tikai izmanto konkrētās valsts tiesību sistēmas nodrošināto struktūru, un, iespējams, izņemot varbūt situācijas, kurās ir pilnīgi neiedomājams valsts tiesiskais regulējums, visādi pārveidojas atkarībā no valsts tiesību aktiem un izskatāmā strīda. Lai cik atturīgi arī nebūtu šie secinājumi – saskaņā ar pašreizējo tiesību aktu sistēmas veidu, kurā nav konkrēti formulētas definīcijas, nepastāv viena vienīga pieņemama šī jēdziena izpratne.

66. Tomēr, piektkārt un visbeidzot, lai noteiktu jebkādu valsts varu, “tiesisko attiecību būtības” pieejā skaidrības labad var izmantot šādus “rādītājus”. Kaut gan tie nav reāli nosacījumi, tie tomēr atspoguļo apsvērumus, kādi pastāv izskatāmajā lietā: i) sākt ar tiesiskajām attiecībām, kas raksturo strīdu; ii) novērtēt tās, ņemot vērā sistēmu, kas ir vispārīgi piemērojama privātām pusēm; un iii) noteikt, vai strīda pamatā ir vienpusēja valsts varas izpausme ārpus šīs normālās privāttiesību “atsauces sistēmas”.

b) Piemērošana izskatāmajā lietā

67. Lai noteiktu, vai izskatāmā lieta atbilst Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punktā ietvertajām “piemērošanas” prasībām, apsvēršu, vai pamatā esošo “tiesisko attiecību” būtība ir saistīta ar “civillietām un komerclietām” (1). Secinājis, ka tā patiešām ir, pievērsšos konkrētajiem jautājumiem, ko izvirzījušas dažas lietā iestājušās puses, – it īpaši par pienākumu samaksāt pilnu stāvvietas dienas maksu un par papildu maksājumiem, kas radušies soda talona nesamaksāšanas gadījumā, – lai noteiktu, vai šādu elementu esamība varētu nozīmēt, ka šo tiesisko attiecību būtība atrodas ārpus Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas piemērošanas jomas (2).

1) Pušu tiesisko attiecību būtība

68. Atbilstoši šo secinājumu 66. punktā apkopotajiem “rādītājiem” vispirms ir nepieciešams noteikt tiesiskās attiecības, kas ir izskatāmā strīda pamatā. Šīs attiecības ir starp pieteikuma iesniedzēju un atbildētāju un vismaz pirmajā acu uzmetienā šķiet, ka tās ir saistītas ar stāvvietas līgumu. Tas patiesi ir pamats. Saskaņā ar judikatūru⁴² apskatāmās attiecības nav “augšupējās” starp Zadaras pilsētu un pieteikuma iesniedzēju, proti, kā starp iecelējiestādi un pilnvaroto.

69. Pēc tam ir jānosaka šāda veida attiecībās privātām pusēm piemērojamā sistēma. Horvātijas valdība skaidro, ka līgums starp pieteikuma iesniedzēju un atbildētājam piederošās automašīnas vadītāju būtībā ir privāttiesisks. Gan pieteikuma iesniedzēja, gan valdība vispārīgi atsaucas uz *Zakon o parničnom postupku* (Horvātijas Civilprocesa kodekss), *Zakon o obveznim odnosima* (Saistību likums) un *Zakon o*

40 Kā nesen atgādināts, piemēram, ģenerālvokāta Maceja Špunara [*Maciej Szwuniar*] secinājumos lietā *Movic* u.c. (C-73/19, EU:C:2020:297, 35. punkts).

41 Tomēr tāpat ir arī otrajā, pašreiz dominējošajā atzarā par “priekšmeta” definīciju, kas aplūkota šo secinājumu 48. un 49. punktā un kas arī galvenokārt attiecas uz valsts tiesiskajā regulējumā iekļauto klasifikāciju.

42 Skat. iepriekš, šo secinājumu 62. punktu.

obveznim odnosima (Likums par piespiedu izpildi). Tomēr atsauce ir bez norādēm par konkrēti piemērojamām normām. Tāpēc nav iespējams noteikt, vai pienākumi, kas radušies uz privāttiesību līguma pamata, un no tā izrietošās sekas ir raksturīgas civiltiesību prasībai. Tas būs jānosaka valsts tiesai. Tomēr lietas dokumentos nav nekā, kas liecinātu par pretējo, un pašreizējā novērtējuma nolūkos šķiet saprātīgi pieņemt, ka tas tā ir.

70. Kad atsauces sistēma ir noteikta (un apstiprināta), nākamajā posmā ir jānosaka, vai izskatāmā strīda materiālie vai procesuālie aspekti novirzās no šīs sistēmas šķietamas valsts varas izpausmes rezultātā.

71. Šajā sakarā nevienā no pušu vai lietā iestājušos personu minētajām normām nav norādīts, ka izskatāmā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā esošā tiesvedība darbojas ārpus sistēmas, kas piemērojama privātpersonām, vai arī, ka tai ir raksturīga kādas šī darījuma puses veikta (vienpusēja) valsts varas izpausme. Patiesi, nav nekādu norāžu par to, ka pieteikuma iesniedzēja pēc soda talona izsniegšanas pati kaut kādā veidā spēj izsniegt sev izpildrakstu⁴³. Atbildē uz rakstiskiem jautājumiem Horvātijas valdība apstiprināja – protams, to pārbaudīs iesniedzējtiesa –, ka pieteikuma iesniedzējam, *tāpat kā jebkurai citai privātpersonai*, ir jāvērsas pie kompetenta notāra (vai tiesā).

72. Pamatojoties uz šiem elementiem, šķiet, ka konkrēto (līgumisku) saistību izpildei ir civiltiesību būtība⁴⁴.

73. Slovēnijas valdība pamatoti norāda, ka sākotnēji aplūkojamās piespiedu izpildes darbības pamatos ir valsts varas prerogātīva no Zadaras pilsētas puses, lai savā teritorijā noteiktu stāvvietu zonas un to noteikumus un lai pilnvarotu pieteikuma iesniedzēju pārvaldīšanas un izpildes uzdevumiem.

74. Tomēr Komisija pareizi norāda, ka valsts varas “augšupēju” esamību ne vienmēr var uzskatīt par izšķirošu attiecībā uz “lejupējo” līgumisko saistību būtību. Turklāt šīs līgumiskās saistības būtībā ir subjektīvas pieteikuma iesniedzējam un atbildētājam⁴⁵, jo piespiedu izpilde tiek veikta atbilstoši civiltiesību sistēmai un, ja pareizi saprotu, attiecas ierobežoti tikai uz šīm subjektīvajām saistībām.

75. Tiesas dokumentos nekas neliecina par to, ka izpildi kaut kādā veidā apēnotu “*acta iure imperii*” no Zadaras pilsētas puses tikai tāpēc, ka tā ir iesaistīta pieteikuma iesniedzēja īpašnieku struktūrā⁴⁶. Tāpat arī nav nekādu norāžu par to, ka pieteikuma iesniedzēja īsteno valsts varu Zadaras vārdā. Horvātijā privātām struktūrām tikpat iespējams ir veikt stāvvietu uzturēšanu un pārvaldību, cik novietot automašīnu stāvvietā. Šo apstiprināja Horvātijas valdība, atbildot uz Tiesas uzdotu rakstisku jautājumu. Tas, vai šī darbība notiek uz valstij piederošas zemes, nemaina no tās izrietošo līgumisko saistību izpildes būtību, ja vien šī izpilde atbilst Horvātijas tiesību aktiem un nav saistīta ar valsts varas īstenošanu.

76. No šī rakursa raugoties, pieteikuma iesniedzēja un atbildētāja rīkojas kā divas privātpersonas šādām personām parasti piemītošo pilnvaru ietvaros, un uz tām attiecas tie paši procesuālie noteikumi, kas attiecas uz pārejiem⁴⁷. Šī iemesla dēļ šķiet, ka izskatāmajos apstākļos nav novirzes no “atsauces sistēmas”.

77. Iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ “tiesisko attiecību” noteikšanā nav redzamas nekādas valsts varas īstenošanas pazīmes, un tādējādi ir noteikta jurisdikcija atbilstoši Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punktam.

43 Skat. arī spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 37. punkts.).

44 Turpat, 35. punkts un mani secinājumi tajā pašā lietā (EU:C:2016:825, 49.–51. punkts).

45 Tiesa to jau ir atzinusi spriedumā, 2011. gada 18. oktobris, *Realchemie Nederland* (C-406/09, EU:C:2011:668, 42. punkts).

46 Šajā ziņā skat. manus secinājumus lietā *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Līdzīgi skat. spriedumu, 2013. gada 12. septembris, *Sunico* u.c. (C-49/12, EU:C:2013:545, 44. punkts).

2) *Stāvvietas dienas maksas prasība un vienpusējas nodevas kā norādes par valsts varas izpaušmi*

78. Iesniedzējtiesa, kā arī Vācijas un Slovēnijas valdības uzskata, ka iepriekš minētos secinājumus varētu ietekmēt “sodišanas elementu” klātbūtne izskatāmajā lietā. Tie būtu vērojami radušajās papildu nodevās. Iesniedzējtiesa un abas minētās valdības arī apgalvo, ka prasība maksāt pilnu dienas maksu ir līdzvērtīga sodam.

79. Šie argumenti izskatāmajā lietā mani nepārliecina.

80. Ir būtiski paturēt prātā, ka konstatējums par to, vai strīds saistīts ar “civilietām un komercietām”, ir jurisdikcijas izvērtējums. Šajā kontekstā Tiesa lietā *Pula Parking* izskaidroja, ka jurisdikcija pastāvēja, jo nebija nekāda “soda, kurš varētu tikt uzskatīts par tādu, kas izriet no [...] īstenota valsts varas akta”. Attiecībā uz lietas būtību Tiesa toreiz arī paskaidroja, ka parādam par autostāvvietas izmantošanu “nav sodoša rakstura, bet tas tādējādi ir vienīgi atlīdzība par sniegto pakalpojumu”⁴⁸.

81. Pieteikuma iesniedzēja un Horvātijas valdība norāda, ka dienas maksas summa tiek noteikta pirms stāvvietas izmantošanas, tā tiek attēlota uz vertikālas zīmes un to publicē Zadaras pilsētas oficiālajā laikrakstā. Tādējādi tā ietilpst šīs zonas stāvvietas izmantošanas nosacījumos. Šie nosacījumi, iespējams, ir vienpusēji, bet prasību samaksāt dienas maksu varētu uzskatīt vienkārši par kārtējo “noklusējuma noteikumu”, kas ir daļa no stāvvietas izmantošanas nosacījumiem un ko attiecīgā persona klusējot akceptē. Šīs saistības neuzlika vienpusēji vai nepielāgoja, iesaistoties valsts struktūrai⁴⁹. Patiesībā tādi paši noklusējuma noteikumi tiek bieži izmantoti privātās stāvvietās. Horvātijas valdība skaidro, ka šāda stāvvietas maksas parāda piedziņa tādējādi nekādi neatšķiras no jebkura cita privāttiesiska parāda piedziņas. Jurisdikcijas “saikne” nav pārrauta, un nevar pieņemt, ka notikusi valsts varas izpaušme.

82. Tāds pats secinājums rodas attiecībā uz papildu nodevām, kas izriet no stāvvietas izmantošanas maksas parāda. Pieteikuma iesniedzēja un Horvātijas valdība ir sniegušas šo izmaksu sīku sadalījumu⁵⁰. Horvātijas valdība arī atsaucas uz Lēmuma par organizēšanu Zadarā 13. pantu kā šo nosacījumu pamatojumu. Šie elementi, protams, ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Tomēr, ņemot vērā šo nodevu sadalījumu, nav acīmredzami skaidrs, kā tos varētu – kopīgi vai atsevišķi – klasificēt kā valsts varas izpaušmi. Šie nosacījumi šķiet saistīti ar citā dalībvalstī svešā valodā veiktas nesamaksāta parāda piedziņas izmaksām. Ir dabiski, ka pārrobežu izpildē arī Savienības ietvaros rodas papildu izmaksas, kurām būtu jāļauj “tikt uzliktām” pamatsummas patiesajam parādniekam. Neviena no šīm izmaksām nešķiet radusies valsts varas izpaušmes dēļ, lai arī tās ir neizbēgami augstākas tās konkrētās izpildes procedūras dēļ, kuru iedibinājuši Horvātijas tiesību akti.

83. Rezumējot, abi elementi, uz kuriem norāda dažas lietā iestājušās puses, nemaina samērā skaidro tiesisko attiecību būtību starp pieteikuma iesniedzēju un atbildētāju. Tieši izsakoties – vienpusēji vai pat netaisni līguma nosacījumi nevar pēkšņi kļūt par valsts varas izpaušmi tikai tāpēc, ka tie nav draudzīgi patērētājam. Valsts varas izpaušme pēc būtības ir kaut kas cits nekā tikai pārsvara esamība darījumā vai arī tā (ļauņprātīga) izmantošana. Ja būtu citādi, patērētāju līgumi piepeši tiktu izslēgti no Briseles sistēmas piemērošanas jomas, jo daudzos no tiem ietverta liela daļa neapspriežamu vienpusēju noteikumu, ko papildina soda elementi. Taču tikai retais ierosinātu, ka šādi līgumi attiecībā uz neapspriežamajiem noteikumiem būtu jāklasificē kā valsts varas izpaušme, ko realizē uzņēmējsabiedrības, un tādējādi līgumi atrastos ārpus jēdziena “civilietas un komercietas” tvēruma.

48 Spriedums, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 36. punkts).

49 Skat. spriedumu, 2018. gada 15. novembris, *Kuhn* (C-308/17, EU:C:2018:956, 42. punkts).

50 Tā redakcija ir citēta šo secinājumu 20. punktā.

3) Starpsecinājumi

84. Šīs tiesvedības laikā netika sniegti nekādi pārliecinoši argumenti, kas liktu no jauna apsvērt secinājumu, pie kā Tiesa jau bija nonākusi lietā *Pula Parking*. Aplūkotās attiecības starp pieteikuma iesniedzēju un atbildētāju šķietami atbilst obligātā minimuma jurisdikcijas prasībām attiecībā uz Briseles pārstrādātās regulas un Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1.punktu piemērošanu.

85. Neapstrīdami pareizs ir fakts, ka dažās dalībvalstīs noteikumi novietošanai stāvvietās uz koplietošanas ceļiem pašvaldībās un iespējamie sodi par to pārkāpšanu ir administratīvo tiesību joma. Tomēr šis fakts ilustrē priekšmeta pieejas dabiskos ierobežojumus, lai noteiktu, kas ir civillietā vai komerclietā atbilstoši Briseles sistēmai. Dažādība nozīmē, ka saprātīgu ierobežojumu ietvaros tas, ka kāda dalībvalsts vai dalībvalstis uzskata šo jautājumu par administratīvu, nenozīmē, ka pārējai Eiropai ir jāseko šim viedoklim.

86. Visbeidzot, jāatgādina, ka fakts, ka attiecības, kādas ir pamatlietā, patiesi varētu uzskatīt par saistītām ar “civillietām un komerclietām”, nenozīmē, ka pārējie nosacījumi vai nu Briseles pārstrādātās regulas vai Dokumentu izsniegšanas regulas piemērošanai ir noteikti izpildīti. Attiecībā uz Briseles pārstrādāto regulu Tiesa jau ir norādījusi lietā *Pula Parking*, ka notārus Horvātijā nevar uzskatīt par “tiesām” minētās regulas mērķiem⁵¹. Nākamajā daļā pievērsīšos līdzīgam novērtējumam saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulu.

87. Lidz ar to ierosinu, ka Tiesai būtu jāatbild šādi:

“Jēdziens “civillietas un komerclietas”, kā tas ietverts Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punktā un Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 1. punktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskajām attiecībām, kas raksturo pamatā esošo strīdu un kas ir novērtētas, ņemot vērā sistēmu, kuru vispārēji piemēro privātām pusēm šādās situācijās, nav raksturīga vienpusēja valsts varas izpausme, ko veikusi viena no strīda pusēm.

Lai gan valsts tiesām piekrīt kompetence noteikt, vai šie nosacījumi ir izpildīti, nešķiet, ka izskatāmās lietas apstākļi ir saistīti ar šādu valsts varas izpausmi.”

3. Par pirmo jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu

88. Iesniedzējtiesas uzdotais pirmais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa attiecas uz to, vai notāri Horvātijā paši var izniegt izpildrakstus, kas sagatavoti, pamatojoties uz “publisku aktu”. Atsaucoties uz Tiesas spriedumu lietā *Pula Parking*, iesniedzējtiesa apšaubā šādu iespējamību. Lai gan Horvātijas valdība un Komisija šo viedokli neapstrīd, tās apgalvo, ka notāri Horvātijā tomēr var izmantot iespēju, kas paredzēta Dokumentu izsniegšanas regulas 16. pantā, lai izsniegtu “ārpustiesas dokumentus”.

89. Ņemot vērā šos argumentus, pirmais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa atsedz divus jautājumus: i) vai Horvātijā notāri var pārsūtīt “tiesas dokumentus” Dokumentu izsniegšanas regulas nozīmē; un, ja var, tad, ii) vai Horvātijā notāri var paļauties uz Dokumentu izsniegšanas regulas 16. pantā paredzēto paralēlo izsniegšanas veidu (tas ir, “ārpustiesas dokumentu” izsniegšanu).

51 Spriedums, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 59. punkts).

a) Horvātijas notāru pārsūtītie “tiesas dokumenti”

90. Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punktā ir minēta “tiesas dokumentu” pārsūtīšana. Lai gan nepastāv nekāda judikatūra par jēdziena “tiesas dokumenti” interpretāciju, no tā formulējuma ir skaidrs, ka šādi dokumenti obligāti jāizdod dalībvalsts “tiesu iestādēm”, un tas ir saistīts ar Savienības tiesību transversālo jēdzienu “tiesa” vai “tribunāls” un plašo Tiesas judikatūru par šo jautājumu⁵².

91. Savos secinājumos lietā *Pula Parking* esmu detalizēti ierosinājis un Tiesa ir apstiprinājusi, ka Horvātijas notāru veikto darbību būtība, veids un process, kā rezultātā tiek izdots izpildraksts tādās lietās kā izskatāmā lieta, neatbilst jēdziena “tiesa” prasībām judikatūras un Briseles pārstrādātās regulas izpratnē⁵³.

92. Šo izpratni pastiprina nesens Tiesas rīkojums, ar kuru Horvātijas notāru izpildraksti kā tādi neietilpst Briseles pārstrādātās regulas tvērumā, jo tos parasti neuzskata par “tiesas” lēmumiem⁵⁴.

93. Neredzu nevienu iemeslu, kāpēc lai šie paši secinājumi nebūtu piemērojami Dokumentu izsniegšanas regulai, un šajā sakarā izskatāmajā lietā nav tikuši izvirzīti arī nekādi argumenti. Tādējādi Horvātijas notāri, izsniedzot izpildrakstus tādās lietās kā izskatāmā lieta, nerīkojas kā tiesa un tāpēc nevar nosūtīt “tiesas dokumentus” Dokumentu izsniegšanas regulas 1. panta 1. punkta izpratnē.

b) Horvātijas notāru pārsūtītie “ārpustiesas dokumenti”

94. Pieteikuma iesniedzēja, Horvātijas valdība un Komisija uzskata, ka Horvātijā notāri var izsniegt “ārpustiesas dokumentus” Dokumentu izsniegšanas regulas 16. panta izpratnē.

95. Minētā norma reglamentē “ārpustiesas dokumentu” nosūtīšanu izsniegšanai citā dalībvalstī⁵⁵. Tajā nav definēts, kas ir “ārpustiesas” dokuments⁵⁶.

96. Līdzīgi citām Savienības tiesību normām, kurās nav atsauču uz dalībvalstu tiesību normām, “ārpustiesas dokumentu” jēdzienam būtu jābūt autonomam Savienības tiesībās. Tas būtu jāinterpretē plaši, nepiemērojot attiecībā tikai uz tiem dokumentiem, kuru pamatā ir tiesvedība⁵⁷. Tādējādi Tiesa lietā *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* lēma, ka jēdziens “ārpustiesas dokumenti” var ietvert “gan dokumentus, ko sagatavojusi vai apliecinājusi valsts iestāde vai valsts amatpersona, gan privāttiesiskos dokumentus, kuru oficiāla pārsūtīšana adresātam, kurš dzīvo ārvalstīs, ir nepieciešama, lai īstenotu, pierādītu vai aizsargātu tiesības vai juridisku prasījumu civillietā vai komerclietā”⁵⁸.

52 Skat. manus secinājumus lietā *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 68.–107. punkts).

53 Skat. manus secinājumus lietā *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 108. un 114. punkts) un spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 56.–59. punkts). Skat. arī spriedumu, 2017. gada 9. marts, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199, 50. punkts).

54 Rīkojums, 2019. gada 11. aprīlis, *Hrvatska radiotelevizija* (C-657/18, nav publicēts, EU:C:2019:304, 27. punkts).

55 Paskaidrojošai informācijai par šī jēdziena iekļaušanu 1896. gada Hāgas Konvencijā par civilprocesu skat. Knöfel, O. L., “Zustellung privater Schriftstücke über die Europäische Zustellungsverordnung?”, *Praxis des Internationalen Privat- und Verfahrensrechts (IPRax)*, 2017. g., 249.–250. lpp.

56 To nedara arī regulas priekšteči; skat. Konvencijas 16. pantu, kas izstrādāts uz Līguma par Eiropas Savienību K3. panta pamata, par civillietu un komerclietu tiesas un ārpustiesas dokumentu izsniegšanu Eiropas Savienības dalībvalstīs (OV 1997, C 261, 2. lpp.); un Padomes Regulas Nr. 1348/2000 (2000. gada 29. maijs) par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu Eiropas Savienības dalībvalstīs 16. pantu (OV 2000, L 160, 37. lpp.). Jānorāda, ka Regulā Nr. 1348/2000 tika izveidots to dokumentu saraksts, kurus varētu izsniegt atbilstoši Dokumentu izsniegšanas regulai, kur katra dalībvalsts norāda tos dokumentus, kurus tā uzskata par “izsniedzamiem” tās tiesību sistēmā. Skat. Regulas (EK) Nr. 1348/2000 17. panta b) punktu. Šo sarakstu sistēmu Dokumentu izsniegšanas regulā neatkārtoja. Skat. ģenerāladvokāta Īva Bota [*Yves Bot*] secinājumus lietā *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* (C-223/14, EU:C:2015:364, 35.–37. punkts).

57 Spriedums, 2009. gada 25. jūnijs, *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, 49., 50. un 56.–59. punkts). Skat. arī spriedumu, 2015. gada 11. novembris, *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* (C-223/14, EU:C:2015:744, 32. un 33. punkts).

58 Skat. spriedumu, 2015. gada 11. novembris (C-223/14, EU:C:2015:744, 44. punkts).

97. Tomēr saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulas 2. pantu un 4. panta 1. punktu principā dokumentu izsniegšana ir jāveic starp “pārsūtītājām struktūrām” un “saņēmējām struktūrām”, kuras izraudzījušās dalībvalstis⁵⁹. Lai šī sistēma darbotos, nepieciešams ievērot “izraudzīšanās pienākumu” saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulas 2. pantu. Atbilstoši tās pirmajam punktam “katra dalībvalsts izraugās valsts amatpersonas, iestādes vai citas personas”, kuras var rīkoties kā “pārsūtītājas struktūras” un kuru kompetencē ir pārsūtīt tiesas vai ārpustiesas dokumentus izsniegšanai citā dalībvalstī⁶⁰. Atbilstoši šī panta ceturtajam punktam attiecīgā dalībvalsts sniedz Komisijai detalizētu informāciju par izraudzīto struktūru.

98. Izskatāmajā lietā iesniedzējtiesas rīkojumā norādīts, ka attiecīgais notārs izsniedza izpildrakstu atbildētājai, izmantojot Horvātijas pasta pakalpojumus un nosūtot ierakstītu vēstuli ar apstiprinājumu par saņemšanu. Pieteikuma iesniedzēja, Horvātijas valdība un Komisija uzskata, ka šāda izsniegšana ir atļauta, lasot kopā Dokumentu izsniegšanas regulas 14. un 16. pantu.

99. Šis uzskats ir pareizs tikai daļēji.

100. Tiesai nav svešas diskusijas par to, vai dalībvalsts notāri var rīkoties kā “pārsūtītāja struktūra”, lai izsniegtu “ārpustiesas dokumentus”. Komisija atsaucas uz Tiesas spriedumiem lietās *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* un *Roda Golf* un *Beach Resort*. Šie spriedumi attiecās uz iespēju, ka Spānijas notāri izmanto Dokumentu izsniegšanas regulas 16. pantu, lai rīkotos kā “pārsūtītājas struktūras” šādai izsniegšanai⁶¹. Tomēr Tiesas secinājumi abās minētajās lietās abstrakti apstiprināja, ka dokumentus, ko nosūta notārs, *varētu* uzskatīt par “ārpustiesas dokumentiem”. Šie spriedumi neattiecas uz situāciju, kurā dalībvalsts nav rīkojusies saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulas 2. panta 1. punktu un nav izraudzījusies “notārus” kā “pārsūtītājas struktūras”.

101. Tomēr tieši tas ir aplūkojamais jautājums šajā lietā.

102. Kā izriet no Horvātijas valdības un Komisijas atbildēm, ko tās sniedza uz Tiesas uzdoto jautājumu, saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulas 2. panta 4. punktu paziņošanas pienākuma izpildē Horvātijas valdība neizraudzījās notārus kā “pārsūtītāja struktūras”. Tomēr šāda izraudzīšanās ir izšķiroša Dokumentu izsniegšanas regulas 16. panta mērķiem. Pamatojoties uz šajā pantā ietvertu konkrēto atsauci par to, ka “ārpustiesas dokumentus” nosūtīt var “saskaņā ar šo regulu”, šāda izsniegšana neizbēgami ir saistīta ar Dokumentu izsniegšanas regulas 2. pantā ietvertajām paziņošanas prasībām. Šo tāpat arī apstiprina Dokumentu izsniegšanas regulas 6. apsvēruma, kurā norādīts, ka minētās regulas iedibinātās sistēmas vienkāršotā izmantošana attiecas tikai uz dokumentu nosūtīšanu “dalībvalstu iecelto vietējo iestāžu starpā [un tai] ir jābūt tiešai”. Tas nozīmē, ka tikai struktūras, kuras ir norādītas šādu funkciju *ratione temporis* izpildei, var nosūtīt ārpustiesas dokumentus, izmantojot Dokumentu izsniegšanas regulu⁶². Citādi tiktu apdraudēta šādi izsniegto dokumentu mērķis un uzticamība⁶³.

59 Skat. spriedumu, 2015. gada 16. septembris, *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603, 34. punkts).

60 Skat. arī ģenerāladvokāta Īva Bota [*Yves Bot*] secinājumus lietā *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* (C-223/14, EU:C:2015:364, 33. punkts), kuros ir izskaidrota šīs sistēmas izcelsme atbilstoši Hāgas Konvencijai.

61 Spriedums, 2009. gada 25. jūnijs, *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, 59. punkts), un 2015. gada 11. novembris, *Tecom Mican* un *Arias Dominguez* (C-223/14, EU:C:2015:744, 26. un 33. punkts).

62 Skat. Dokumentu izsniegšanas regulas 6. apsvērumu, kurā paskaidrots, ka dalībvalstis ik pēc pieciem gadiem var lemt par “pārsūtītājas” un “saņēmējas struktūras” izraudzīšanos vai atkārtotu izraudzīšanos.

63 Skat. Dokumentu izsniegšanas regulas 7. apsvērumu.

103. Ņemot vērā, ka netiek apstrīdēts, ka Horvātijas notāri nebija iekļauti izraudzīto struktūru sarakstā laikposmā, kad tika piedzīts sākotnējais parāds, notārs Pulā nevarēja izmantot Dokumentu izsniegšanas regulas 16. pantu, lai saskaņā ar Dokumentu izsniegšanas regulu veiktu likumīgu izpildraksta izsniegšanu, pamatojoties uz “oriģinālo dokumentu” kā “ārpustiesas dokumentu”. Tāpat arī notārs šim mērķim nevarēja izmantot Horvātijas pasta pakalpojumus, jo Dokumentu izsniegšanas regulas 14. pants kļūst piemērojams “ārpustiesas dokumentiem” tikai tad, ja ir izpildīti šīs regulas 16. panta nosacījumi⁶⁴.

104. Šis ir jāapstiprina iesniedzējtiesai, bet notāram būtu bijis jāizmanto *Trgovački sud u Zadru* (Zadaras komerclietu tiesa) starpniecība, lai izmantotu Dokumentu izsniegšanas regulā noteikto vienkāršoto izsniegšanu⁶⁵. Tā kā notārs noteikti tā nerīkojās, izskatāmajā lietā veiktā izsniegšana ir jāatzīst par nepieņemamu Dokumentu izsniegšanas regulas piemērošanai.

c) *Starpsecinājums*

105. Iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ ierosinu, ka Tiesa uz iesniedzējtiesas uzdoto pirmo jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu atbild šādi:

“Regula Nr. 1393/2007 ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izpildrakstu, kura pamatā ir “publisks akts”, klasificētu kā “tiesas dokumentu” minētās regulas 1. panta 1. punkta izpratnē, izdevējiesādei ir jābūt dalībvalsts tiesu iestādei, kas ir tās tiesu sistēmas sastāvdaļa.

Regulas Nr. 1393/2007 2. un 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts nav norādījusi notārus kā “pārsūtītāju struktūru” šīs regulas 2. panta 1. punkta izpratnē, saskaņā ar šīs regulas normām šie notāri nedrīkst nosūtīt “ārpustiesas dokumentus” izsniegšanai citā dalībvalstī.”

4. *Par piekto līdz septīto jautājumu*

106. Ar piekto līdz septīto jautājumu iesniedzējtiesa principā jautā par aplūkojamās rīcības būtību, lai izlemtu, vai tā attiecas uz jautājumiem, kas saistīti ar deliktu vai lietu tiesībām (a), vai jautājumiem, kas saistīti ar līgumu (b) atbilstoši Briseles pārstrādātajai regulai. Šos divus jautājumus apskatīšu pēc kārtas.

a) *Deliktu vai lietu tiesības?*

107. Pieteikuma iesniedzēja, Horvātijas valdība un Komisija uzskata, ka Horvātijas tiesām ir “īpaša” jurisdikcija saskaņā ar Briseles pārstrādātās regulas 7. pantu. Šīs puses arī apgalvo, ka attiecīgais jautājums nav “neatļauta darbība [delikts] vai kvazidelikts”. Iesniedzējtiesa izvirza jautājumu par to, vai novietošana stāvvietā varētu būt saistīta ar īpaša veida lietu tiesību nomas līgumu, un tādējādi tai būtu piemērojams Briseles pārstrādātās regulas 24. pants.

108. Vai nesamaksāšana par novietošānu stāvvietā uz koplietošanas ceļa varētu būt jautājums, kas “saistīts ar neatļautu darbību [deliktu] vai kvazideliktu”? Šķiet, ka konkrētajā gadījumā tas tā nav.

64 Skat. spriedumu, 2009. gada 25. jūnijs, *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, 60. punkts).

65 Horvātijas valdības un Komisijas sniegtās atbildes uz Tiesas rakstiski uzdoto jautājumu apstiprina, ka Horvātijā attiecīgajā laika periodā atbilstoši Dokumentu izsniegšanas regulai tikai attiecīgās rajona tiesas (*općinski sud*), apgabaltiesas (*županijski sudovi*), komerclietu tiesas (*trgovački sudovi*), Augstā komerclietu tiesa (*Visoki trgovački sud*) un Horvātijas Augstākā tiesa (*Vrhovni sud Republike Hrvatske*) varēja rīkoties kā “pārsūtītājas struktūras”, kas minētajā valstī nosūtītu “ārpustiesas dokumentus”.

109. Pirmkārt, izskatāmajā lietā netiek apstrīdēts, ka tās pamatā ir tāda parāda piedziņa, kas radies no (iespējams, vārdos neizteikta un netieša) līguma. Šajā ziņā judikatūra no Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 2. punkta izslēdz “lietas, kas attiecas uz līgumiem”⁶⁶. Tāpēc strīds būtu ārpus šīs normas piemērošanas jomas. Otrkārt, pat ja šo diskvalificējošo judikatūru varētu nošķirt, piedzenamais parāds vienalga izrietētu no sākotnējo līgumisko saistību neizpildes⁶⁷. Tātad atkal un jebkurā gadījumā prasība būtu ārpus “lietu, kas saistītas ar neatļautu darbību [deliktu] vai kvazideliktu” kategorijas.

110. Kā nākamais ir jāaplūko iesniedzējtiesas arguments par to, ka izskatāmā lieta, iespējams, var būt saistīta ar īpaša veida nomas līgumu Briseles pārstrādātās regulas 24. panta izpratnē.

111. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka ar minēto normu saistītā judikatūra ietver prasību, ka tiek skarta nekustamā īpašuma platība, sastāvs, īpašumtiesības un valdījums vai citu lietu tiesību esamība⁶⁸. Pamatojoties uz tiesas dokumentos esošajiem faktiem, nav nekādu norāžu, ka stāvvieta īpašumtiesības vai citas lietu tiesības tika nodotas atbildētājam, kad tā novietoja stāvvieta automašīnu (vai ka šīs tiesības vispār būtu skartas). Turklāt arī pret šādu interpretāciju ir panta *raison d'être*⁶⁹. Tāpēc Komisija pareizi norāda, ka uz izskatāmo lietu neattiecas arī Briseles pārstrādātās regulas 24. pants.

b) Iemesls, kāpēc jautājums ir saistīts ar līgumu

112. Strīdam ir piemērojams Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkts.

113. Jēdziens “lietās, kas saistītas ar līgumu” minētās normas izpratnē (kas ir autonomas Savienības tiesību jēdziens) liek Tiesai apskatīt objektīvu prasības pamatu⁷⁰. Tas nozīmē, ka pie “lietām, kas attiecas uz līgumiem”, ir pieskaitāmas visas saistības, kas izriet no līguma, ar kura neizpildi tiek pamatota prasītāja prasība⁷¹. Patiesībā Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkta jurisdikcija var pastāvēt arī tad, ja viena no pusēm noliedz līguma esamību⁷², ja vien nav skaidrs, ka nepastāvēja nekādas brīvprātīgi nodibinātas tiesiskas attiecības starp abām pusēm (citiem vārdiem sakot, negatīvs kritērijs)⁷³.

114. Kaut arī tas, protams, ir jānosaka iesniedzējtiesai, šie nosacījumi izskatāmajā lietā šķiet izpildīti.

115. No Iesniedzējtiesas aprakstītā prasības pamatojuma šķiet, ka saskaņā ar Horvātijas tiesībām tika noslēgts līgums, kad atbildētājam piederošās nomas automašīnas vadītājs izlēma izmantot attiecīgo stāvvieta, lai tur novietotu savu auto stāvēšanai. Vienkārši izlasot Lēmuma par organizēšanu Zadarā 7. pantu – tas gan vēl ir jāapstiprina –, šī līguma prasība bija apmaksāt derīgu stāvvieta talonu visam stāvvieta izmantošanas ilgumam. Veicot pārbaudi, šāda talona nebija⁷⁴. Tāpēc pieteikuma iesniedzēja apgalvo, ka ir bijusi, iespējams, izšķiroša līguma noteikuma neizpilde. Tomēr neviena no pusēm neapgalvo, ka šāda līguma nebija vai ka nebija brīvprātīgas piekrišanas noteikumiem novietošanai stāvvieta kā tādai.

66 Skat., piemēram, spriedumu, 2006. gada 13. jūlijs, *Reisch Montage* (C-103/05, EU:C:2006:471, 2. punkts), un 2011. gada 12. maijs, *Berliner Verkehrsbetriebe* (C-144/10, EU:C:2011:300, 30. punkts).

67 Skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Verein für Konsumenteninformation* (C-343/19, EU:C:2020:534, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

68 Skat. spriedumu, 2016. gada 16. novembris, *Schmidt* (C-417/15, EU:C:2016:881, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 Skat. spriedumu, 1985. gada 15. janvāris, *Rösler* (241/83, EU:C:1985:6, 19. punkts). Skat. arī spriedumu, 1977. gada 14. decembris, *Sanders* (73/77, EU:C:1977:208, 15. un 16. punkts).

70 Skat. visnesenāko spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Králová* (C-215/18, EU:C:2020:235, 41.–44. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Spriedums, 2017. gada 15. jūnijs, *Kareda* (C-249/16, EU:C:2017:472, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Spriedums, 1982. gada 4. marts, *Effer* (38/81, EU:C:1982:79, 7. un 8. punkts).

73 Skat. piemēram, spriedumu, 2002. gada 17. septembris, *Tacconi* (C-334/00, EU:C:2002:499, 24. punkts).

74 Derīga stāvvieta talona neesamība vai jebkura cita talona neesamība nav izšķiroša līguma noslēgšanai. Tiesa ir lēmusi, ka talons pats par sevi ir tikai instruments, kas iekļauj līgumu. Līdzīgā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. novembris, *Kanyeba* u.c. (C-349/18 līdz C-351/18, EU:C:2019:936, 48. punkts).

116. Ir vērts uzsvērt, ka “brīvprātīgas piekrišanas” jautājums līguma slēgšanas posmā ir jānošķir no jautājuma par līguma pamatā esošo noteikumu taisnīgumu. Noteikti ir iespējams brīvprātīgi piekrist līgumam, kas ir “netaisnīgs” attiecībā uz tā noteikumiem un vispārējo līdzsvaru starp pušu tiesībām un pienākumiem⁷⁵. Galu galā tāpēc pastāv vesela tiesību joma, kas saucas “patērētāju tiesību aizsardzība”, un arī tā nepamatojas uz pieņēmumu, ka netaisni noteikumi līguma slēgšanas brīdī liecinātu, ka nav brīvas gribas un attiecīgi nav arī līguma.

117. No šāda skatupunkta raugoties, Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkts, protams, varētu būt piemērojams.

118. Pēc tam ir jānovērtē, vai aplūkotais līgums varētu būt tāds, kas attiecas uz pakalpojuma sniegšanu. Iesniedzējtiesa un Komisija par to šaubās. Saskaņā ar to viedokli vienkārša stāvvieta nodrošināšana ir pārāk niecīga, lai to varētu uzskatīt par “pakalpojumu”. Abas iestādes arī norāda uz nepieciešamību ierobežojoši interpretēt Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

119. Patiesi, no judikatūras par jēdzienu “pakalpojumu sniegšana” izriet, ka puse, kas sniedz šo pakalpojumu, veic konkrētu darbību, saņemot par to atlīdzību⁷⁶. Tomēr nav skaidrs, kāpēc nevarētu apgalvot, ka izskatāmajā lietā nav šādas darbības. Proti, pieteikuma iesniedzēja darbība, kas klasificējas kā “pakalpojums”, ir nodrošināt Zadaras pilsētā stāvēšanai īpaši paredzētas stāvvietas uz koplietošanas ceļa. Tā ir iespēja novietot transportlīdzekli šajā vietā, ko piedāvā pieteikuma iesniedzēja un ko atbildētājam piederošās automašīnas vadītājs akceptē apmaiņā pret atlīdzību⁷⁷.

120. Tātad stāvvieta nodrošināšana patiešām varētu būt “pakalpojums” Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrā ievilkuma izpratnē.

121. Tomēr pat tad, ja tas tā nebūtu, saskaņā ar Briseles pārstrādātās regulas 7. panta 1. punkta c) apakšpunktu šīs regulas 7. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir piemērojams līgumiem, kas nav ne līgumi par “preču iegādi”, ne līgumi par “pakalpojumu sniegšanu”. Pamatojoties uz minēto, manuprāt, šī norma jebkurā gadījumā attiecas uz līgumu un nav obligāti nepieciešams iedziļināties dziļāk attiecībā uz tā precīzo būtību.

122. Attiecīgi no Savienības tiesību viedokļa nekas neliedz noslēgt līgumu, vienkārši novietojot automašīnu arī tad, ja nav stāvvieta talona.

123. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz piekto līdz septīto jautājumu atbildēt šādi:

“Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka automašīnas novietošana īpaši tai paredzētā stāvvieta uz koplietošanas ceļa saskaņā ar dalībvalsts tiesību sistēmu, kurā stāvvieta talonu izsniegšana un saņemšana ir deleģēta privātai struktūrai, var būt “lieta, kas attiecas uz līgumu”, kā noteikts minētajā normā.”

⁷⁵ Līdzīgi tam, kas tika norādīts iepriekš šo secinājumu 83. punktā, kur tika izmantoti (ne tik) atšķirīgi argumenti, lai ierosinātu, ka lieta nav civillieta un komerclieta. Tāpat kā kaulēšanās nevienlīdzība nenozīmē, ka attiecības kā tādas atrodas ārpus civillietu vai komerclietu tvēruma, arī tas, ka līgums pēc savas būtības ir vienpusējs tipveida līgums, kuram otra puse var tikai piekrist, nenozīmē, ka nav līguma.

⁷⁶ Skat. spriedumu, 2018. gada 8. marts, *Saey Home & Garden* (C-64/17, EU:C:2018:173, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁷⁷ Piedāvājuma novietot transportlīdzekli konkrētā vietā neatzīšana par pakalpojumu noteikti mainītu veselības kategorijas “pasīvo” pakalpojumu būtību. Šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 4. oktobris, “Goed Wonen” (C-326/99, EU:C:2001:506, 52. punkts).

C. Pēcvārds

124. Šī lieta attiecas uz jurisdikcijas jautājumiem, kas saistīti ar stāvvietas talonu samaksas piedziņu, ko Horvātijā veic notāri. Jāatkārtojas. Ņemot vērā to lietu skaitu, kuras rodas Horvātijā saistībā ar šo jautājumu⁷⁸, un skatot kopā ar iesniedzējtiesas apgalvojumu izskatāmajā lietā, kurš saskan ar apgalvojumiem, ko izteikušas citas Horvātijas tiesas iepriekšējās lietās par to lietu skaitu, kuras tiek izskatītas valsts tiesās, šķiet, ka šīs lietas norāda uz strukturāliem jautājumiem, kuri rada neizpratni.

125. Domāju, ka *diskomforts*, kas jūtams citās dalībvalstīs, kā arī acīmredzot dažu valstu tiesās, saistīts ar to, ko, iespējams, visprecīzāk varētu raksturot kā Horvātijas iestāžu un procesuālās izvēles “dubulto singularitāti”. Pirmkārt, jautājums, ko citās dalībvalstīs visbiežāk uzskata par administratīvu lietu, ir atdots “ārpakalpojumā” privātai sabiedrībai. Otrkārt, tādējādi radītas privāttiesību prasības piespiedu izpilde (izpilde) pēc tam tiek deleģēta personām, kas šķietami nav daļa no dalībvalsts parastās tiesu sistēmas, procedūrā, kura tiesu atslogošanas interesēs ievērojami “taupījusi” uz iespējamo atbildētāju procesuālo tiesību rēķina⁷⁹.

126. Ja katru no šīm izvēlēm aplūkotu atsevišķi, iespējams, tās nepiesaistītu pārāk daudz uzmanības. Galu galā, valsts varas elementu “privatizācija” notiek visos līmeņos, sākot no veida, kādā tiek izmantota koplietošanas telpa, tai skaitā publiskās stāvvietas⁸⁰, līdz privātu parādu piespiedu piedziņai un pat izmēģinot izveidot un uzturēt privātus cietumus. Tāpat arī tiesu atslogošana ir bijusi aktuāla jau vairākus gadus, it īpaši attiecībā uz procedūru vienkāršošanu tiesās gadījumos, kad izskata mazu vai neapstrīdētu summu prasības.

127. Tomēr šķiet, ka tieši šo divu elementu kombinācija ir tā, ko citas dalībvalstis uztver ar zināmu diskomfortu – un šķiet, ka neizpratne ir arī Horvātijā, vismaz spriežot pēc tiesvedību skaita, kādu šie jautājumi vairākus gadus ir radījuši. Līdz šim brīdim visas šīs lietas ir radušās kā jurisdikcijas jautājumi. Tomēr tajās slēpjas daži dziļāki jautājumi pēc būtības, kuru šajās lietās iestājušās personas turpina formulēt kā jurisdikcijas jautājumus⁸¹, jo tā šīs lietas šobrīd tiek uztvertas. Tomēr tās liecina par dziļāku neizpratni pēc būtības par to, ko varētu uztvert par diezgan neparastu procesuālo un institucionālo sistēmu, kuru dalībvalsts ir izvēlējusies konkrētam prasību veidam.

128. Tā kā esmu diezgan pārliecināts, ka šie jautājumi ne tuvu nav atrisināti un noteikti atkal atgriezīsies Tiesā, vēlētos izmantot daļējo brīvību, ko ģenerāladvokātam piešķir Līgumi, lai palīdzētu ne tikai Tiesai, bet netieši arī valsts tiesām, koncentrējoties uz trim aspektiem, kuros noklusējuma procesuālā autonomija dalībvalstīs varētu būt ierobežota un kuru tad būs jānovērtē valsts tiesām.

129. Pirmkārt, ir iespējami kaut kādi ierobežojumi šādai “privatizācijai” vai “ārpakalpojumiem”, kuros sistēmas un procedūras izvēle iziet ārpus tā, ko varētu pieņemt kā valsts procesuālo autonomiju, un sāk pārāk novirzīties no kopējās sistēmu būtības un tradīcijas citās dalībvalstīs. Šie ierobežojumi visbiežāk tiks izteikti kā līdzvērtīguma un efektivitātes principi⁸², atrunas no pienākuma atzīt un izpildīt, balstoties uz sabiedrisko kārtību⁸³, kā arī Savienības pilsoņu līdztiesība attiecībā uz vienlīdzīgu piekļuvi tiesiskajai aizsardzībai, neatkarīgi vai skatot kopā ar viņu tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību Hartas 47. pantu.

78 Šo secinājumu 2. zemsvītras piezīmē ir saraksts ar iepriekšējām lietām, kas attiecas uz to pašu jautājumu, bet daļa no tām tika atzītas par nepieņemamām.

79 Skat. arī manus secinājumus lietā *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 111.–113. punkts).

80 Francijas transporta iestāžu asociācijas nesens pētījums liecina, ka valsts varas istenošana, nosakot stāvvietu veidus un deleģējot to pārvaldīšanu privātai struktūrai, ir bieži sastopama vairākās dalībvalstīs. Skat. *GART* pētījumu, *La gestion du stationnement payant sur voirie en Europe – quels enseignements pour la France?* (2016. g.), 20., 28., un 34.–35. lpp.

81 Kā redzams iepriekš šo secinājumu 83. un 116. punktā.

82 Attiecībā uz tiesisko sadarbību civillietās skat. spriedumu, 2005. gada 8. novembris, *Leffler* (C-443/03, EU:C:2005:665, 50. punkts) un visnesenāko spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Aktiva Finants* (C-433/18, EU:C:2019:1074, 29. punkts). Šo principu piemērošanai skat. manus secinājumus lietā *Dimos Zagoriou* (C-217/16, EU:C:2017:385, 24.–65. punkts).

83 Skat. šo secinājumu 63. punktu.

130. Iespējams, šāda veida atrunas tiks izteiktas tad, ja dalībvalsts deleģē būtībā sabiedriskus pakalpojumus privātai struktūrai, rada iespaidu par to, ka tiek noslēgts civiltiesību līgums, ietverot nebūt ne niecīgu cenu par tā pārkāpumu⁸⁴, un tad ar tādas struktūras starpniecību, kuru uzreiz nav iespējams uzskatīt par daļu no šīs dalībvalsts tiesu sistēmas, līguma izpildei mēģina izmantot Savienības tiesību instrumentu, kas savā būtībā ir veidots pilnībā privātiem strīdiem. Rezumējot – šādas dubultas privatizācijas rezultātā citās dalībvalstīs var rasties atsvešināšanās, kam seko atteikums uzskatīt šāda veida lēmumus par izpildāmiem.

131. Otrkārt, jebkuru iespējamo personu brīvas pārvietošanās šķērslī atbilstoši Savienības tiesībām var novērtēt no vairākiem skatupunktiem, sākot ar publisko stāvvietu atrašanās vietu un netieši izteiktiem nosacījumiem transportlīdzekļa novietošanai tajās: varbūt Horvātijas iedzīvotājiem tiek izsniegta vinjete, un maksāt par stāvvietu nepieciešams tikai nerezidentiem; varbūt stāvvietā pieejamā informācija ir nepietiekama, lai saprotami izskaidrotu stāvvietas nosacījumus; un varbūt šķietamā “priekšroka” samaksai ar stundas likmi, kā uzstāj Horvātijas valdība, nebūtu tik viegli jāpieņem, ja visas publiskās stāvvietas atrodas blakus galvenajam viesnīcu rajonam vai tūrisma objektiem⁸⁵.

132. Noteikti neapgalvoju, ka man ir visaptveroša izpratne par Horvātijas notariāta sistēmu. Tomēr es vispār būtu skeptisks attiecībā uz jebkuru sistēmu, kura vēlas izmantot vienkāršotu pārrobežu piespiedu izpildi iespējami nesamaksātiem parādiem, vienlaikus atlīdzinot “izpildītājam” ar lietošanas atlīdzību, ienākumiem vai dalītu peļņu par katru izpildi, tādējādi neapšaubāmi stimulējot izpildītāju dot priekšroku ātrai izpildei, nevis pienācīgam procesam. Turklāt, ja galīgā maksa nešķiet samērīga ar sākotnējo parādu (šajā gadījumā – vairāk nekā *divdesmit reižu* augstāka par dienas talona sākotnējo vērtību), manuprāt, paliek neatbildēti nopietni jautājumi.

133. Treškārt, rodas jautājums par fizisko personu kā patērētāju aizsardzību un vispārīgi par Savienības patērētāju tiesību aizsardzības tiesību aktu piemērošanu gan jurisdikcijas noteikšanas posmā⁸⁶, gan arī šādu prasību izvērtēšanā pēc būtības⁸⁷. Izskatāmajā lietā šie jautājumi nerodas, jo pieteikuma iesniedzēja ir juridiska persona. Tomēr, ja fiziska persona slēdz līgumu – arī tad, ja tas ir brīvprātīgi –, ar juridisku personu, ko atbalsta valsts vai valsts struktūras – ņemot vērā to, ka viņš vai viņa ir tikai “vidusmēra” patērētājs, vai tiesību aktiem nepienāktos uzskatīt fizisko personu par “neaizsargātu” un tādējādi piemērot stingrākus pārskatīšanas standartus⁸⁸, it īpaši, ja privātai personai uzticētā valsts vara kontrolē kaut ko, kas ļoti izskatās pēc monopola vai vismaz dominējoša stāvokļa konkrētu pakalpojumu sniegšanā? Manuprāt, šīm situācijām būtu jāpiesaista pat vēl vairāk kompetento tiesu uzmanības attiecībā uz iespējamo netaisnīgumu lietās, kurās šādas prasības tiek izpildītas pāri robežām, izmantojot privātu sistēmu, kurai ir šķietami stimulēta kārtība attiecībā uz “izpildītāju”⁸⁹.

134. Secinot – neuzskatu, ka Savienības tiesībās būtu aizliegts privatizēt uz koplietošanas ceļiem esošu stāvvietu pārvaldīšanu. Tāpat arī tajās nav izslēgta virkne institucionālu un procesuālu izvēļu vienkāršotai parāda piedziņai. Tomēr “neparastām” institucionālajām izvēlēm noteikti būs samērā neparastas procesuālas sekas vienkāršotās sadarbības sistēmā, kas ir balstīta uz standartizētām

84 Iztirzāts šo secinājumu 21. punktā.

85 Mans uzdevums nav apšaubīt šo šķietamo “priekšroku”. Tomēr lietas dokumentos, šķiet, nav nekā, kas liecinātu par to, ka automašīnu nevar būt novietota tajā pašā vietā visu dienu vai pat ilgāk. Patiesībā šķiet, ka Horvātijas valdība atsaucas uz šādu iespēju, atbildot uz Tiesas uzdoto rakstisko jautājumu. Tas ir jāpārbauda dalībvalsts tiesai. Tomēr šāda kārtība rosina loģisko jautājumu par to, kāpēc – ja ir iespēja novietot transportlīdzekli stāvvietā uz visu dienu – nav iespējams iegādāties dienas talonu, un par to, vai šāda kārtība ir netaisnīga vai attur konkrētas cilvēku grupas no stāvvietas izmantošanas.

86 Tādi kā Briseles pārstrādātās regulas 17.–19. pants vai galu galā tās 45. panta 1. punkta e) apakšpunkts.

87 Tās, iespējams, ir Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.); Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/6/EK (1998. gada 16. februāris) par patērētāju aizsardzību, norādot patērētājiem piedāvāto produktu cenas (OV 1998, L 80, 27. lpp.); un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV 2005, L 149, 22. lpp.).

88 Šajā ziņā skat. spriedumus, 1998. gada 16. jūlijs, *Gut Springenheide* un *Tusky* (C-210/96, EU:C:1998:369, 37. punkts), un 1989. gada 16. maijs, *Buet* un *EBS* (382/87, EU:C:1989:198, 13. punkts).

89 Ņemot vērā, ka tas notiek “pēc komercdarījuma” Negodīgas komercprakses direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē.

procedūrām. Tādējādi, ja publiskais piepeši kļūst privāts, tad aizsardzība, kas parasti būtu piemērojama privātajiem, civiltiesiskajiem darījumiem, kļūst piemērojama arī tiem. Tā tas būs *a fortiori* situācijās, kurās konkrētu institucionālu struktūru citu dalībvalstu attiecīgie partneri pamatoti vai nepamatoti sāks uztvert nevis kā neitrālu tiesibaizsardzības starpnieku, bet drīzāk kā publiskajās tiesībās atbalstītu pārrobežu parādu piedziņas uzņēmējdarbību.

V. Secinājumi

135. Ierosinu, ka Tiesa uz *Visoki trgovački sud Republike Hrvatske* (Horvātijas Republikas Augstā komerclietu tiesa) uzdotajiem pirmo līdz trešo un piekto līdz septīto prejudiciālo jautājumu atbild šādi.

Pirmais jautājums un trešā jautājuma pirmā daļa

“Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1393/2007 (2007. gada 13. novembris) par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komerclietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izpildrakstu, kura pamatā ir “publiskais akts”, klasificētu kā “tiesas dokumentu” minētās regulas 1. panta 1. punkta izpratnē, iestādei, kas to izdod, ir jābūt dalībvalsts tiesu iestādei, kura ir tās tiesu sistēmas sastāvdaļa.

Regulas Nr. 1393/2007 2. un 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts nav norādījusi notārus kā “pārsūtītāju struktūru” šīs regulas 2. panta 1. punkta izpratnē, šie notāri nevar nosūtīt “ārpustiesas dokumentus” izsniegšanai citā dalībvalstī.”

Otrais jautājums un trešā jautājuma otrā daļa

“Jēdziens “civillietas un komerclietas”, kā tas ietverts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 1. panta 1. punktā un Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 1. punktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskajām attiecībām, kas raksturo pamatā esošo strīdu un kas ir novērtētas, ņemot vērā sistēmu, kuru vispārēji piemēro privātām pusēm šādās situācijās, nav raksturīga vienpusēja valsts varas izpausme, ko veikusi viena no strīda pusēm.

Lai gan valsts tiesām piekrīt kompetence noteikt, vai šie nosacījumi ir izpildīti, nešķiet, ka izskatāmās lietas apstākļi ir saistīti ar šādu valsts varas izpausmi.”

Piektais līdz septītais jautājums

“Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka automašīnas novietošana īpaši tai paredzētā stāvvietā uz koplietošanas ceļa saskaņā ar dalībvalsts tiesību sistēmu, kurā stāvvietas talonu izsniegšana un saņemšana ir deleģēta privātai struktūrai, var būt “lieta, kas attiecas uz līgumu”, kā noteikts minētajā normā.”